

FRANTIŠKÁNSKA

rodina

Františkánskeho svetského rádu

800 MEMORIALE
rokov PROPOSITI

1 jar
2021

KAPUCÍN DEZIDER ALBERTY
ANKETA ONLINE STRETNUTIA
Z FRANTIŠKÁNSKÝCH ARCHÍVOV
BL. L. BATTHYÁNY – STRATTMANN

obsah

Príhovor národného ministra J. Gazdíka.....	4
Memoriale propositi (1221 - 2021).....	6
Príbeh tretieho františkánskeho rádu.....	8
Ako sa sv. František modlil „Otče náš“.....	11
List k pôstnemu obdobiu od P. Norberta OFM Cap.....	13
Rozhovor s kapucínom F. D. Albertym.....	14
Bl. Ladislav Batthyány-Strattmann.....	22
FR ANKETA.....	28
List Martina Dulaja OFS.....	36
Rok sv. JOZEFA.....	37
Novembrové slávnosti vo Filákovce.....	40
Vďační Bohu za všetko.....	41
Online formačné stretnutia.....	42
Návrat márnotravného muža.....	43
Info NR OFS.....	44
Podelíme sa.....	46
Modlitbové úmysly.....	48
Spomienka na Františka Reichela.....	49
Jubileá.....	50

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

Časopis pre tých, ktorým je blízka františkánska spiritualita

Vychádza: 4x ročne

Ročník: 31, Číslo: 1/2021

Dátum vydania: marec 2021

Registrácia MK SR: EV 5631/18

ISSN: 1338-3213

IČO: 17 309 620

Vydáva: Františkánsky svetský rád, Františkánska 2, 811 01 Bratislava

Redakčná rada: Cecília Blanárová, Monika Olečková, Marcela Prekopová
Martina Zonnenscheinová a Pavol Železník (šéfredaktor)

Email: frantiskanska.rodina@gmail.com

Webové sídlo: www.assisi.sk

Náklad: 750 ks

Cena: Františkánska rodina vychádza vďaka príspevkom odberateľov časopisu.

Náklady na tlač a distribúciu jedného výtlačku časopisu sú približne 1,20 €.

Číslo účtu vo formáte IBAN: SK91 0900 0000 0000 1148 4135

Svoje príspevky zasielajte na emailovú adresu redakcie.

Redakcia si vyhradzuje právo rozhodovať o úprave a výbere príspevkov, ktoré budú zaradené do príslušného čísla časopisu.

Moji milí,
v týchto dňoch sa pred nami opäť odkryje veľkonočné Tajomstvo.
Svätý týždeň a s ním Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom,
slávnostne vstúpi do "Jeruzalemov" našich domovov.
Koľkokrát sme si v týchto dňoch povzdychli: Pán môj a Boh môj!
Prekvapení, zaskočení, s množstvom otázok, obáv aj účinných rád.
Vypnutí zo svojich „musení“ vstrebávame nové zmeny.
Rúca sa nám „náš svet“ a zabúdame, že ten, ktorý vytvoril pre nás BOH, zostal.
Dobehla nás vlastná sebestačnosť, nenaplnené túžby, odložené plány, aj pocity viny.
Ego strháva na seba pozornosť zbytočnou vzťahovačnosťou, plynúcou z obmedzenia.
V samote spoznávame viac svoju úplnosť, kde má miesto aj zraniteľnosť a krehkosť.
Vyrúšených a ustráchaných nás častejšie priťahuje KRÍŽ.
„Tvoje pozvanie, PANE.“
Učíš nás nazerať do týchto dní TVOJÍM pohľadom aj skúsenosťou.
Dvere chrámov zostali zatvorené, no Ty si nás neopustil.
Neuvoľnil si nás z nášho povolania - byť Tvojimi nasledovateľmi.
Spájaš nás cez virtuálne kresťanské spoločenstvá online po známych miestach sveta.
TVOJ príbeh lásky nám ukazuje cestu a domáca izolácia hranice.
Aj tie virtuálne, ktoré sprostredkovaným spôsobom občas zatnú do živého.
Keď reset myšlienok aj rozhodnutí očisťujú naše úmysly, motivácie, priority.
Zistenie, že si nám oveľa bližšie ako sme si mysleli - upokojuje.
Napriek obavám, obmedzeniam, fyzickej bolesti, aj umieraniu.
Nespokojní, frustrovaní, no stále hladní a smädní po sviatosťnom stretnutí s Tebou,
túžime Ťa sprevádzať v tomto Veľkom týždni.
Chceme si nájsť svoje miesto mimo izoláciu, ale TY si nás pozval práve sem.
Do „Jeruzalemov“ našich rodín, do našich domovov.
Tu rozjímame o Tvojich svätých ranách, i o Láске z Kríža.
Neopustil si nás a ponúkaš svoj plán na záchranu.
Ticho a nežne sa prihováraš každému z nás:
„Dôveruj a naďalej ma nasleduj!“
Lebo kresťanské utrpenie je už navždy spojené s utrpením KRÍŽA,
aby sme na vlastnej koži mohli zažiť zázrak vzkriesenia.
Obnovení, očistení, vďačnejší, radostnejší.

Žime tento posvätný čas v trpezlivej odovzdanosti, v dôvere a nádeji. Nech nás
Vzkriesený Kristus naplní svojim pokojom a pravou radosťou.

sr. Frančeska OFS

Veľká noc 2021

Drahé sestry, drahí bratia,

v texte krížovej cesty boli napísané tieto slová: „Kríž je nástrojom poprav y a spásy“.

Miestom poprav y Pána Ježiša bola skala bývalého lomu pripomínajúca lebku, aramejsky Golgotha.

„Sám si niesol kríž a vyšiel na miesto, ktoré sa volá Lebka, po hebrejsky Golgota. Tam ho ukrižovali a s ním iných dvoch, z jednej i z druhej strany, Ježiša v prostriedku“ (Jn 19, 17-18).

Zomieranie odsúdených na kríži trvalo približne tri dni. Náš Pán Ježiš Kristus zomieral na kríži tri hodiny. Bolo to z dôvodu straty krvi bičovaním, trním korunovaním a z celkového zoslabnutia nesením kríža.

Miesto pochovania Pána Ježiša sa nachádza neďaleko skalnej vyvýšeniny, kde sa pochovávalo sto rokov pred Kr. a sto rokov po Kr. Tu bol vytesaný do skaly aj hrob Jozefa Arimatejského, kde uložili telo nášho Pána.

Boží hrob sme si podrobne opísali pred rokom. Dnes sa chcem zastaviť na mieste bývalého kameňolomu, kde sv. Helena našla kríže popravených. Na toto miesto sa dostaneme schodmi do podzemia. Cestou môžeme vidieť aj skalú s trhlinami po zemetrasení. „A hľa chrámová opona sa roztrhla vo dvoje od vrchu až dospodku, Zem sa triasla a skaly pukali. Otvorili sa hroby a mnohé telá zosnulých svätých vstali zmŕtvych“ (Mt 27, 51-52).

Kaplnka Svätého Kríža a svätej Heleny je v najnižšej časti baziliky. Je tu aj miesto, kde svätá Helena našla kríže popravených v cisterne zanesenej zeminou a odpadmi. Ktorý bol kríž nášho Pána? Údajne drevo priložené k chorému, ktorý sa náhle uzdravil, bolo z kríža Pána Ježiša Krista. Na pamiatku tejto udalosti bol stanovený 3. máj ako sviatok nájdenia svätého kríža.

Kaplnka nájdenia svätého Kríža patrí františkánskej komunite. Je v nej umiestnený veľký kríž a socha svätej Heleny.

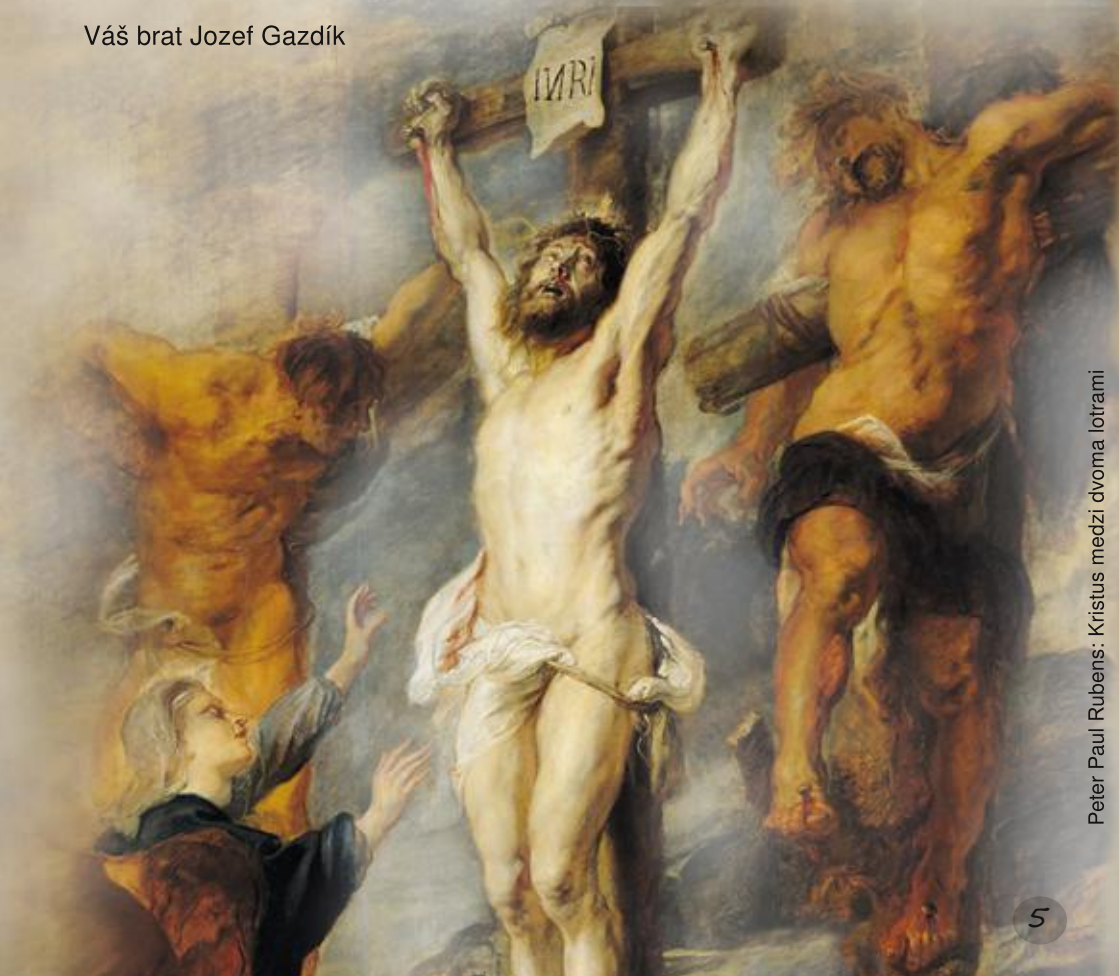
Najpriestranejšou kaplnkou podzemia je kaplnka svätej Heleny, ktorá patrí Arménskej cirkvi. Hlavný oltár je zasvätený matke cisára Konštantína svätej Helene. Bočný oltár je oltár kajúceho Dismasa, lotra, ktorý bol popravený

spolu s Pánom Ježišom. „A jeden zo zločincov, čo viseli na kríži, sa mu rúhal: Nie si ty Mesiáš? Zachráň seba i nás! Ale druhý ho zahriakol: ani ty sa nebojíš Boha, hoci si odsúdený na to isté? Lenže my spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé. Potom povedal: Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva. On mu odpovedal: Veru hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji“ (Lk 23, 39-43).

Drahé sestry, drahí bratia, aj my sme hriešni a zaslúžime si právom trest. Berme si príklad od lotra ukrižovaného po pravici nášho Pána. Priznajme si svoju vinu a úprimne oľutujme svoje hriechy. Vtedy aj nám povie Pán Ježiš Kristus, ešte dnes budeš so mnou v raji.

Prajem Vám a Vaším rodinám radosť zo zmŕtvychvstalého Pána a vyprosujem pevné zdravie a hojnosť Božích milostí.

Váš brat Jozef Gazdík

ORDO FRANCISCANUS SAECULARIS
Consilium Internationale
Via Vittorio Putti, 4/int. 6 - 00152 Roma
Tel. +39 06.45471722 Fax +39 06.45473094
E-mail: ciofs@ciofs.org
www.ciofs.org

Protok.č. 3295

Rím, 10. január 2021
Sviatok Krstu Krista Pána
Všetkým bratom a sestram OFS
a Františkánskej mládeži

Drahí bratia a sestry na celom svete!
Nech vám Pán udelí pokoj!

S veľkou radosťou si pripomíname 800. výročie dokumentu Memoriale Propositi (1221-2021), ktoré oslavujeme tohto roku. V tomto texte nachádzame podrobnosti o mnohých aspektoch bratského života; postup pri prijímaní tých, ktorí žiadajú o začlenenie sa do bratstva, podrobnosti o profesii ...

Dokument obsahuje odporúčania pre duchovný život kajúcneho hnutia prvých bratov a sestier nasledujúcich spôsob života svätého Františka, ktorý môžeme zhrnúť do nasledujúcich bodov:

- *Kajúcny život: pôst, skutky milosrdenstva, život modlitby;*
- *Život v bratstve: žiť podľa ľudských hodnôt, starať sa o ľudí, privádzať rodinu k bratstvu a byť nositeľmi pokoja a dobra pre bratov a sestry.*

Môžeme potvrdiť, že Memoriale propositi bol inšpiráciou pre vznik nášho spôsobu života a práve vďaka tomuto dokumentu oslavujeme 800 výročie zriadenia nášho

Rádu. Túto slávnosť zdieľame aj s našimi drahými bratmi a sestrami z TOR (Tretieho regulovaného rádu).

Povzbudzujeme naše bratstvá, aby sa prehĺbili v poznaní našej histórie, aby sme sa mohli ešte viac posilniť hodnotami nášho Rádu, ktoré zostávajú živé po celé storočia. Poznanie našej histórie je živnou pôdou pre budovanie našej súčasnosti, ktorá nás vyzýva, aby sme dali život slovám našej Reguly a Generálnym konštitúciám.

Tento rok vám budeme zasielať rôzne dokumenty, ktoré budú slúžiť ako formačný materiál pre mesiace: február, máj a august. Bude to materiál o histórii, ktorého súčasťou budú aj mesačné videá, aby sa všetky bratstvá dozvedeli viac informácií o Memoriale Propositi a prehĺbili si vedomosti o našom pôvode.

Dejiny nás učia, že povolanie a poslanie môžu a majú byť neustále znovu interpretované, aby sme nežili len z čias rôznych historicko-kultúrno-politických období. Zároveň by sme sa mali snažiť zostať verní pôvodnému povolaniu, ale ako ľudia našej doby.

Dejiny sa v skutočnosti odohrávajú každý deň. Takže každý deň musíme prosieť Boha o múdrosť, aby sme čítali znamenia čias, ktoré vždy súvisia s Božím plánom pre nás. Naše korene sú znamením „povzbudenia“ tvoríť dejiny podľa Božieho plánu.

Odporúčame vám, aby ste oslávili túto udalosť vo svojich bratstvách organizovaním podujatí, formačných stretnutí, atď... a tieto chvíle zdieľajte so všetkými bratmi a sestrami po celom svete. Za týmto účelom vás žiadame, aby ste poslali fotografie z týchto osláv tajomníkovi CIOFS do 30. septembra 2021.

Dnes pokračujeme v stopách po tej istej ceste: ceste naplnenej záväzkami, ovplyvnenej prítomnosťou, našimi úspechmi i zlyhaniami. Najdôležitejšie je byť súčasťou: sme cestou dneška, takže by sme mali naplno žiť bratstvo, ktoré je pokladom našej charizmy.

Prosiac o príhovor nášho Serafínskeho otca svätého Františka a našej drahej sestry Kláry, vám posielame naše bratské pozdravy.

Tibor Kauser
Generálny minister CIOFS

Silvia Diana
Radca Predsedníctva CIOFS
Kordinátor slávnosti Memoriale Propositi

Z FRANTIŠKÁNSKÝCH ARCHÍVOV

PRÍBEH TRETIEHO FRANTIŠKÁNSKEHO RÁDU

I. časť

Zrodenie

Keď sv. František založil tretí laický rád, boli jeho charisma a spôsob života už známe nielen v Taliansku, ale aj v okolitých krajinách. Jeho neustále horiaca túžba zapáliť svet Kristovou láskou strhávala srdcia ďalších a ďalších k hlbšej viere a po novom spôsobe prežívania a duchovných dobrách zatúžili aj nerehoľníci žijúci v rodinách, vykonávajúci svoje povolania. Tretie rády neboli v 13. storočí ničím novým. Benediktínske i premonštrátske opátstva sa obklopovali početnými laikmi, takzvanými *oblátmi*. Títo muži, ženy i celé rodiny pracovali v službách mníchov a šírili okolo seba duchovnosť rádov. V rokoch 1198 – 1201 vzniklo podľa reguly vydanej Inocentom III. aj združenie „pokorných“ Lombardanov, ktoré sa prijatím zásad práce a chudoby môže označovať za predchodcu tretieho františkánskeho rádu.

Regula rádu

Tretí rád sa však líšil vlastnými špecifikami. Od začiatku mal charakter širokého ľudového hnutia a tiež konkrétnejšie črty náboženského rádu a hlbšie sociálne dôsledky. Osobnosť a život Františka mocne vplývali na rozhodnutia ľudí, ktorí túžili po hlbšom prežívaní svojej viery, v čase jej veľkého úpadku. V treťom ráde, ako píše Františkovi životopisci, **mohli nájsť aj určitú ochranu pred hriechom nakazeným sve-**

tom, i pred zlovôľou svojich pánov. Toto je pozoruhodný poznatok, pretože sme pravdepodobne nepristupovali k spoločenstvám našich miestnych bratstiev ako ku miestam, kde nájdeme ochranu a blokádu od hriechneho sveta. Regula pre laikov bola napísaná v r. 1221, jej jadro tvorilo *nasledovanie evanjelia v celej dokonalosti a úplnosti*, čo vyvolávalo nevoľu a rozpaky i u mnohých stúpenčov sv. Františka. Nezastavilo však pomerne rýchle šírenie rádu. Druhým pozoruhodným dôvodom bola **účasť na duchovných dobrách rádu a celej františkánskej rehole**. A možno sme ani túto veľkú hodnotu ešte dostatočne neocenili...

Pôvodná regula zakazovala nosiť zbraň - čo oslobodzovalo terciárov od povinnej vernosti feudálnemu pánovi, ďalej skladať prísahu – iba v nutných prípadoch, či prijať službu na magistráte. Zákaz nosenia zbrane mal v praxi veľký význam, pretože členom rádu umožňoval nezúčastňovať sa krutých bojov najmä prívržencov strany národne založených Guelfov a strany Ghibellinov, ktorí naopak chceli podrobiť Taliansko pod cudzie žezlo votrelcov. Neraz práve vymanenie sa z účasti na týchto krvavých potýčkach rozhodovalo o vstupe do tretieho rádu. Vyhnutiu sa vojenským povinnostiam lepšie pochopíme keď si uvedomíme, že ľud bol dlho sužovaný a utláčaný ustavičnými vojnami a cítil sa v tejto situácii aj Cirkvou

opustený. Odmietanie bojovať sa samozrejme protivilo lénnym pánom, ktorí sa radikálne postavili proti. V desiatej kapitole regule sa hovorí, že *ak by sa stalo, že by členovia tretieho rádu boli pri vykonávaní si svojich rádových záväzkov nejakým spôsobom znepokojovaní, majú sa hneď obrátiť k svojim vrchným predstaviteľom – provinciálom I. rádu o ochranu a tí majú zakročiť v ich prospech u diecézneho biskupa, čo aj využívali*. Celá situácia sa vyhocovala a spory medzi lénnymi páni a poddanými ukončil Pápež Gregor IX. listom všetkým biskupom, v ktorom sa ostro postavil proti lénnym pánom a odsúdil ich prenasledovanie terciárov, ktorí majú byť ctení ako služobníci Boží... Z týchto postojov jednoznačne vyplývala ochrana členov rádu priamo Cirkvou, čím sa rád viac podobal reholi.

Prví terciári

Stojí za to pripomenúť si aspoň stručne príbeh prvých terciárov, manželov Lucchisia a Bonadonny, žijúcich v toskánskom mestečku Poggi-Bonzi, ležiaceho medzi Sienou a Florenciou. Ako vieme manželský pár bol veľmi bohatý, Lucchesius, stúpenec strany Guelfov, hromadil majetok, neraz nečistým spôsobom, aby ho využil pre svoju kariéru. Raz, keď osamote uvažoval o veľkosti Božej moci, dobrote a múdrosti a najmä o nesmiernom milosrdenstve s akým Boh prijíma hriešnikov, ho táto úvaha priviedla k tomu, že sa začal na svoj majetok, ako aj na všetko pozemské pozerať ako na márnosť, dočasnú a ničotu. Videl, že pre svoju nenásytosť si poškvrnil dušu mnohými hriechmi, ublížil chudobným, a že ak takto bude pokračovať, veľmi ľahko

môže svoju dušu celkom zahubiť. Poradil sa s manželkou a potom predal časť majetku, aby aspoň čiastočne všetko napravil. Jeho dom, kedysi pre žobrajúcich zatvorený, sa stal miestom, kde nachádzali všetci núdzni jedlo a pomoc. Isto je nám známy príbeh o prázdnej komore a nahnevanej manželke, ktorá Lucchesimu zaslievala, že všetko rozdal a nič im nezostalo. Keď prišli ďalší hladujúci a on ju poslal do prázdnej komory pre chlieb, myslela si, že stratil rozum. Poslúchla a s úžasom našla police plné okrúhleho chleba. Keď sa vrátila, hodila sa manželovi s plačom k nohám.

Sv. František, keď raz cestoval po Toskánsku, zastavil sa aj meste Poggi-Bonzi. Keď manželka počuli, že prišiel do ich mestečka, bežali mu v ústrety prosiac ho, aby pobudol v ich dome, čo aj s radosťou prijal. František už vedel o добрote týchto manželov, lebo skutky ich lásky sa rozchýrili po celom okolí. Hneď v prvý deň sa mu obaja zverili, že by radi ešte viac slúžili Pánu Bohu a pracovali na svojom zdokonaľovaní. Žiadali ho, aby im poradil, akým spôsobom života by to dosiahli. František už dlhšie nosil v srdci myšlienku založiť tretí rád a keď videl ich horlivosť a skutočnú túžbu po dokonalosti, ponúkol im, ako prvým, členstvo v novom ráde. Obaja jeho ponuku považovali za veľké vyznamenanie a boli ochotní hneď urobiť všetko, čo obsahovala - ako uvádzajú pramene - už napísaná regula.

Podmienky prijatia

Pre prijatie určil František 4 podmienky:

1. Každý musel vrátiť majetok, ktorý si nespravodlivo a podvodmi nadobudol.
2. Verejne a bezodkladne sa predtým mal zmieriť s nepriateľmi.
3. Mal byť odhodlaný verejne zachovávať

Božie a cirkevné prikázania, aj rehoľné predpisy.

4. Každý, kto žil v manželstve, musel mať vyslovený, alebo aspoň mlčky daný súhlas druhého manžela.

Do tretieho rádu mohol vstúpiť aj každý katolícky kňaz a tiež mať účasť na jeho duchovných a časných dobrách. Všetci boli upozornení, že ich žiadne ustanovenie reguly nezaväzuje pod ťažkým hriechom, boli vylúčené akékoľvek prípadné tresty a išlo iba o dobrú vôľu a lásku. Aký konkrétny bol život terciárov a ďalšie prejavy ich vernosti k rádu si prečítate v nasledujúcom vydaní časopisu.

pripravila sr. Mária Marcela

Kniha *Svätý František Serafinský, zakladateľ tří rádů*, zdroj pre napísanie tohto článku, bola vydaná v r. 1902, (o rok bude mať 120 výročie vytlačenia). Napísal ju český kňaz, františkán P. Bonaventura J. Wilhelm, ako odpoveď na výzvu a potrebu vydať v českom jazyku napísaný a rozsiahlejší životopis sv. Františka. Toto dielo vyniká mnohými menej známymi podrobnosťami zo života troch františkánskych rádov, súdobými európskymi reáliami a vzácnym pohľadom na fenomén rýchlo sa šíriacej charizmy. Približuje neobvyčajnú vrúcnosť a dokonalosť prvej, autentickéj františkánskej lásky ku Kristovi a Cirkvi, ku ktorej prežívaniu sa treba vrátiť, ak chceme pokračovať v dedičstve nášho povolania a zachovať tretí rád pre budúcnosť, ktorý tak ako celá Cirkev, prežíva svoju veľkú krízu. Napriek schváleniu sa z finančných dôvodov pre knihu dlho nemohol nájsť vydavateľ. Je pre nás pozoruhodné, že sa jej nakoniec ujalo vydavateľstvo „Serafinských Květů“ - časopisu terciárů československých, ktoré ju vytlačilo v Třebíči.

AKO SA SV. FRANTIŠEK MODLIEVAL „OTČE NÁŠ“

František mal obzvlášť rád modlitbu, ktorú zanechal Milovaný Ježiš ľuďom. Modlitba Otče náš, bola určená bratom laikom, ktorí nevedeli čítať, aj ako náhrada za odriekanie hodínok dňa – breviára. V roku 1221 bolo prijaté a pápežskou bulou schválené nariadenie, v ktorom sa píše: „*Bratia laici nech sa modlia namiesto matutinum (posvätné čítanie) 24 Otčenášov, namiesto laudy (ranné chvály) 5. Otčenášov, namiesto primy (modlitba okolo 6.hodiny ráno), tercié (modlitby predpoludním), sexty (modlitby napoludnie) a nony (modlitby popoludní) za každú z týchto hodín 7 Otčenášov, za večery (večerné chvály) 12 a za kompletórium (modlitba na záver dňa) 7 modlitieb Otčenáš a nech sa modlia za*

zomrelých.“

František vrelo podporoval a šíril nábožnosť k modlitbe Pána. Často bratom opakoval, aby si vždy pozdvihovali srdce keď sa modlia. Aby ich uviedol do hlbokého zmyslu tejto modlitby, pridal nádherné vysvetlenie, ktoré sám opakoval pri každej hodine breviára, aj pred hodinkami Najblahoslavennejšej Panny Márie. Jeho modlitba sa nám zachovala doslova:

Ó, najsvätejší **Otče náš**: Stvoriteľ, Vykupiteľ, Tešiteľ a Spasiteľ náš.

Ktorý si na nebesiach: v anjeloch a svätých; osvecuješ ich, aby poznávali, lebo ty, Pane, si svetlo; roznečuješ ich, aby milovali, lebo ty, Pane si láska; prebývaš v nich a napĺňaš blaženos-

ťou, lebo ty, Pane, si najvyššie, večné dobro, od ktorého je všetko dobro a bez ktorého niet nijakého dobra.

Posväť sa tvoje meno: a rozjasni v nás poznanie teba, aby sme pochopili, aká je šírka tvojich dobrodení, dĺžka tvojich prisľúbení, výška vznešenosti a hĺbka rozhodnutí.

Príd' tvoje kráľovstvo: aby si ty kraloval v nás svojou milosťou a dal nám prísť do svojho kráľovstva, kde videnie teba je nezastreté, láska k tebe dokonalá, spoločenstvo s tebou blažené a tvoja útecha bez konca.

Bud' tvoja vôľa, ako v nebi, tak i na zemi: aby sme ťa milovali z celého srdca, na teba neustále mysleli, z celej duše po tebe túžili, z celej mysle upierali všetku svoju pozornosť na teba, vo všetkom hľadali tvoju slávu a zo všetkých svojich síl vynakladali všetky svoje námahy a schopnosti duše i tela na ochotnú službu tvojej láske a na nič inšie; aby sme milovali svojich blížnych ako seba samých, každého z celej sily strhávali k láske k tebe, z dobra iných sa radovali ako zo svojho, v zlom spolucítili s nimi a nikomu v ničom nedávali pohoršenie.

Chlieb náš každodenný: svojho milovaného Syna, nášho Pána Ježiša Krista, *daj nám dnes:* na pamiatku, na pochopenie a na uctenie lásky, ktorú k nám mal, aj toho, čo pre nás povedal, urobil a vytrpel.

A odpusť nám naše viny: pre svoje ne-

výslovné milosrdenstvo, pre nesmierne utrpenie tvojho milovaného Syna a pre zásluhy a na orodovanie pre blahoslavenej Panny a všetkých tvojich vyvolených.

Ako i my odpúšťame svojim vinnikom: a pokiaľ neodpúšťame úplne, ty, Pane, nauč nás, žeby sme odpustili úplne, aby sme kvôli tebe opravdivo milovali nepriateľov a u teba sa za nich nábožne prihovárali, nikomu sa neodplácali zlým za zlé, ale ku všetkým sa usilovali správať ako k tebe.

A neuved' nás do pokušenia: ani skrytého či zjavného, ani nečakaného či dotieravého.

Ale zbav nás zlého: minulého, prítomného i budúceho. *Amen.*

Modliť sa tento text Františkovej modlitby znamená vnímať jeho blízkosť, sprítomňovať si chvíle, keď obvykle kráčať pozadu za bratmi, aby zakryl pohnutie svojej mysle a vnorenie sa do Božej prítomnosti. A možno prežijeme vlastné uchvátenie mysle k Bohu Otcovi i Synovi Ježišovi, v Duchu Svätom.

Podľa knihy *Ideály sv. Františka Serafínskeho* od švajčiarskeho kapucína, Mons. Dr. Hilarin Feldera, ktorú vydal rád Kapucínov v Prahe 1948.

pripravila sr. Mária Marcela

List terciárom od P. Norberta OFM Cap.

Milé sestry a bratia tretieho rádu sv. Františka, ponúkam vám pár riadkov v predvečer vstupu do pôstneho obdobia.

Pri jednej z posledných adorácií som sa pýtal Pána k čomu nás volá v tomto čase. Vnútro mi naplnili slová „Podďte ku mne bližšie.“ Ide o staronové pozvanie pre každého z nás, bez expiračnej lehoty a nadčasové. V liturgii slova Popolcovej stredy budeme pozvaní v tomto milostivom čase k obráteniu srdca k Pánovi, plaču, novému začiatku a modlitbám v skrytosti (Porovnaj: Joel 2, 12– 8; Mt 6, 1–6, 16–18; 2 Kor 5, 20–6, 2).

Pôstne obdobie je pozvaním k žalosti nad sebou (Lk 23, 28), nie nad dobou a ľuďmi okolo nás.

Vyprázdňime chladničky našich predstáv, pustíme na slobodu nahromadený majetok a vymeňme nemúdro stratený čas za Slovo života a Konštitúcie. Priložme uši srdca k ústam Boha (Mt 4, 4). Chcime byť pri Pánových nohách viac a vyberajme si lepší podiel (Lk 10, 41-42). Pokorne a s radosťou sa denne navracajme do slúbeného spôsobu života. Nehanbime sa za pokánie a miesto medzi slabými a núdznými. Upríme pohľad na nebo a nechajme si pohľadieť zasazenú tvár láskou milosrdného Otca.

Želám vám prežiť hlbokých štyridsať dní, aby nás lúče veľkonočného rána našli obmytých slzami pokánia a ako tých, ktorí vedía, že Pána neukradli (Jn 20, 2), ale vstal z mŕtvych (Lk 24, 6) a všetkému dal zmysel.

Kráľovná serafínskeho rádu, oroduj za nás!

Vďačný za vás brat Norbert

OD SRDCA K SRDCU...

Rozhovor s kapucínom Františkom Deziderom Albertym

Životný príbeh kňaza, kapucína, vikára kapucínskeho provincialátu a dlhoročného duchovného asistenta terciárov, Dezidera Albertyho, možno prirovnať k rastlinke, ktorá vyrastala na utajenom, chránenom mieste, v rukách pozoruhodných záhradníkov – otcov kapucínov, ktorí vernosťou viere a utrpením hojne posväcovali rast nových povolaní za totalitného režimu. Až kým rastlinka - duša rozkvitla do rehoľného i kňazského povolania, aby prinášala radosť Stvoriteľovi v službe druhým.

MALÉ CURICULUM VITAE

Dezider Alberty sa narodil 15. apríla 1954 v Bratislave, v katolíckej rodine. Pochádzal zo siedmich detí - päť sestier a dvaja bratia, ktorí sa stali kňazmi, on rehoľným a o 15 rokov mladší brat diecéznym kňazom. Jedna sestra vstúpila do Rehole sestier Svätého Kríža, jedna zložila sľuby v treťom františkánskom ráde. Študoval na Strednej všeobecno-vzdelávacej škole - SVŠ v Bratislave, potom na SVŠT, Stavebnej fakulte, tiež v Bratislave. Otec bol staviteľ a toto povolanie mu bolo blízke. Po ukončení vysokej školy v roku 1977 narukoval na jednoročnú vojenskú službu do Južných Čiech. Rehoľné časné sľuby zložil v kláštore kapucínov v Pezinku, na Silvestra v roku 1977. Na kňaza bol vysvätený v tom istom roku v Poľsku v novembri 1978. V súčasnosti pôsobí ako ľudový misionár.

Aké boli Tvoje prvé kroky v praktizovaní viery a jej hlbšieho poznávania?

Pravidelne, aj v týždni, som začal chodiť do kostola ako 16 - 17 ročný. V tom čase ma oslovil kňaz, páter Matúš u kapucínov na Župnom námestí. Stal sa mojím spovedníkom aj duchovným otcom. Ešte pred ním tam pôsobil páter Metod, ktorého som spoznal ako ôsmakdeviatak, potom ho vystriedal páter Matúš. Všetci boli zároveň aj rehoľníci kapucíni, čo sme vtedy nevedeli. Nás, ktorí sme chodili na sväté omše, kňazi pozývali na stretnutia. Neskôr som začal v kláštore kapucínov v Bratislave aj miništrovať.

Neskôr si vstúpil aj k terciárom, keď si sa rozhodol, kto Ťa oslovil?

Nikto ma neoslovil, bolo to spontánne, pretože keď preložili pátra Matú-

ša, stal sa mojím duchovným otcom páter Šebastián Jaduď, ktorého duchovné prežívanie Františkovej charizmy mi bolo veľmi blízke. Stále som navštevoval kostol a kláštor kapucínov, spočiatku som nevnímal, že je tam aj kláštor. Pri dverách pátra Matúša, ktorý vtedy spravoval kostol, bola kópia obrazu svätého Františka od Giotta, ktorý vždy zaujal moju pozornosť a uložil sa mi do srdca. Keď sa potom páter Šebastián stal mojím duchovným otcom, často som mu miništroval, pomáhal rozdávať texty na malých papierkoch pre členov nábožného Spolku sv. Jozefa a býval som tiež pri rozovoroch s terciarmi. Počas rysovania stavebných projektov som si čítal prvú františkánsku knihu o pátrovi Piovi a pospevoval si pritom „...Padre Pio, Padre Mio...“ A toto všetko ma

postupne začalo priťahovať a formovať. Raz mi Páter Šebastián, ktorý ma dobre poznal, navrhol, či by som chcel byť členom spoločenstva 3. rádu sv. Františka. Odpovedal som, že nosím v sebe túto túžbu, ale neviem ako by to bolo možné, keďže rády a rehole sú zrušené... Nakoniec som tajne vstúpil do noviciátu, mal som asi 22 rokov. Uskutočnilo sa to v Pezinku, pretože keď sa vrátil páter Šebastián z väzenia, bol pre svoj zdravotný stav zaradený do Charitného domu v Pezinku, kde v stiesnených podmienkach bývali kňazi z 13-tich reholí, tiež mnohí diecézni kňazi a približne 50 sestričiek Vincentiek. Ja som ho tam často navštevoval a bol som aj jedným z jeho „osobných“ šoférov, vozil som ho autom do Bratislavy, kde mal malý jednoizbový byt v Karlovej Vsi. Raz do týždňa v ňom dva-tri dni pobudol, slúžil sv. omšu u kapucínov na Župnom námestí a tiež tam spovedal.

Nakoniec si večné sľuby ako terciár nezložil a Pán Ťa pozval k dozrievaniu v inej službe...

Bol to opäť môj duchovný otec Šebastián, ktorý sa ma pred zložením sľubov v 3. ráde spýtal, či by som nechcel byť kapucínom. Keďže rehole za komunizmu fungovali iba tajne, málokto o nich vedel. Spýtal som sa ako sa to môže dať zariadiť, keď sú rehole zakázané. Odpovedal mi, že on to zariadi. A tak som v roku 1976 vstúpil do noviciátu kapucínov. Obliečku som mal v bočnej kaplnke sv. Františka v Kostole kapucínov v Pezinku. Prvé sľuby po noviciáte som tiež skladal tu, bolo to počas vojenskej služby, na ktorú som

nastúpil po ukončení vysokej školy. Časné sľuby som nemal v termíne po roku, pretože som hneď narukoval na vojenskú službu.

Zloženie časných sľubov bolo skutočným dobrodružstvom...

Sľuby som zložil na Silvestra 1977. Na vojenskej službe som plnil funkciu veliteľa tankovej čaty. Pred koncom roka sme viezli náš tank do opravovne. Keď sme ho odovzdali, povedal som vojakom, aby sa vrátili, že ja prídem do kasární o dva dni. Sám sebe som si dal opušťák. Oni sa vrátili a ja som sa vydal na cestu do Pezinka a na Silvestra som zložil časné sľuby. Po príchode do kasární som dostal týždeň väzenia, ktoré však v tej dobe nebolo žiadnou hrôzou. Nakoniec som na výkon tres-

V Pezinku, kaplnke kde zložil sľuby

tu nenastúpil, pretože sme stále s tankami niekam jazdili. Keď som sa v roku 1978 vrátil z vojenčiny, zložil som 4. októbra v bratislavskom byte pátra Šebastiána večné sluby.

Takmer súčasne si sa stal aj kňazom. Ako prebiehalo Tvoje bohoslovecké štúdium?

Tajné štúdium Bohosloveckej fakulty v Bratislave som začal už počas štúdia na vysokej škole. Dva a pol roka som študoval teologickú literatúru bežne používanú aj v seminári, mal som aj veľmi kvalitné diela pašované z Poľska, najmä pokoncilovú literatúru. Okrem toho Páter Šebastián tiež dával robiť preklady bohovedných kníh a tak sme mali lepšie možnosti vzdelávať sa. Toto štúdium pokračovalo aj po mojej vysviacke. Počas štúdia sme sa stretli aj s poľským kardinálom Vyšinským, s ktorým boli pripravované naše tajné vysviacky. Skúšky sme robili osobne u kapucínskych profesorov, niekedy sme ani nevedeli, že si skúšajúci počas nezáväzných rozhovorov preverujú naše teologické vedomosti. Po zložení večných rehoľných sľubov 11. novembra 1978 som cestoval do Čenstochovej, kde bolo dohodnuté moje tajné svätenie na kňaza. Svätiteľ ma čenstochovský biskup Štefan Farela.

Aké povolanie si vykonával po vojenskej službe?

Hneď potom som pracoval ako stavebný inžinier na dvoch miestach. Najskôr ako stavebný dozor, potom som prešiel do Štátneho oblastného archívu Ministerstva vnútra, kde potrebovali stavebného inžiniera pri oprave kaš-

tielňa v Plaveckom Podhradí. Rekonštrukcia bola rozsiahla, zahŕňala aj riešenie statiky a striech a trvala 10 rokov. Okrem toho som u nich pracoval aj ako archivár. Mám na toto obdobie pekné spomienky. Kaštieľ mal vežu so 4 vežičkami, kde mi domáci tesári urobili z kmeňov stromov posedenie. Tu som prijímal návštevy, modlil sa a slúžil tajne sv. omše. Po páde komunizmu som prezradil riaditeľovi archívu, že som tajne vysvätený kňaz a on mi s úsmevom povedal: „*Dežko, ty si to mal napísané na čele.*“ Prácu na kaštieli som striedal s podomovým apoštolátom, samozrejme išlo tiež o tajné stretávanie sa po bytoch alebo na tzv. turistických a relaxačných pobytoch v prírode po Slovensku.

Kde všade si pôsobil po páde režimu?

Začal som u kapucínov v Bratislave na Župnom námestí. Ďalší kláštor sme mali v Pezinku – vtedy to bol Charitný dom. Začiatkom roka 1990 sme mali prvú Provinciálnu kapitulú, na ktorej bol páter Šebastián Jaďud' zvolený za provinciála a ja za jeho vikára. Páter Šebastián ma zároveň poveril službou gvardiána bratislavského kláštora. Na ďalších voľbách ma znovu zvolili za vikára, opäť aj do služby gvardiána kláštora, obe činnosti som vykonával až do roku 1997. V tejto službe som provinciálovi pomáhal s duchovnou formáciou bratov po celom Slovensku a zároveň robil administratívu, pracovne komunikoval a robil potrebné dohody s úradmi. Každý rok sme mali okolo 10 nových povolaní do našej rehole a tiež sme zriaďovali ďalšie kláštory a miestne spoločenstvá na Slovensku.

V ktorom roku Ti zverili prvých terciárov? Koľko ich vtedy bolo?

Bolo to už počas druhého roku môjho kňazstva. Takmer všetci boli solitári – jednotlivci, medzi nimi niektorí z obdobia pred zrušením reholí a mali sľuby už 50 rokov a patrili k nášmu alebo k pezinskému kláštoru. Boli však aj nové povolania. V roku 1990 bolo v Bratislave 45 členov, v Holíči 10, v Skalici 8, Pezinok mal 37 terciárov. Ešte boli 3 povolania v Lendaku, a zopár po jednom roztrúsení po Slovensku. Približne 115 terciárov. Páter Šebastián vybral z konštitúcie 3. rádu jeden odsek, ktorý hovoril o bratoch a sestrách solitároch, takže to bolo v zhode s pravidlami 3. rádu. Tí čo patrili do spoločenstva mali svojho predstaveného - vedúceho kňaza kapucína. Všetci terciári solitári boli podriadení provinciálovi, alebo kňazovi, ktorého im určil. Mne páter Šebastián zveril všetkých. Staral som sa o nich na celom Slovensku, najmä v Bratislave a Pezinku.

P. Šebastián Jad'ud' OFM Cap.

Kedy došlo k organizačnej zmene v OFS, na základe ktorej začali vznikať miestne bratrstvá a kňazi prestali byť predstavenými spoločenstva?

V roku 1978 pápež Pavol VI. podpísal novú regulu OFS. Neskôr, po roku 1990, boli schválené aj Konštitúcie (pravidlá ako má žiť 3. rád). Vtedy k nám prišiel kapucín, páter Ben z Ríma, ktorý mal na starosti terciárov a informoval nás o obnove života podľa novoschválenej Regule a Konštitúcií. Uskutočnilo sa veľké stretnutie terciárov, ktorí prijali zmenu, ale našli sa aj takí, pre ktorých bolo ťažšie prijať novú štruktúru a priali si, aby ich naďalej viedol kňaz, kapucín. Naši predstavení písali list do Ríma a cez Kongregáciu pre rehoľné povolania prišla odpoveď z Vatikánu, že tí čo skladali sľuby ako solitári, môžu pokračovať ako predtým. Kapucíni sa aj naďalej mali o nich starať. V súčasnosti je takýchto terciárov, solitárov 15 a ich predstaveným som doteraz ja.

Kde a ako často ste sa počas bývalého režimu stretávali? Čo tvorilo program Vašich stretnutí?

Stretávali sme sa po bytoch, najmenej raz do mesiaca. Aby sme nevzbudzovali pozornosť, ale aj z priestorových dôvodov, nikdy nás nebývalo viac ako 10 až 12. Základ tvorila svätá omša, prednáška na vybranú duchovnú a františkánsku tému, alebo sme preberali Konštitúcie a Regulu. Potom bývalo malé agapé, priateľské posedenia, na ktorých sme sa zdieľali, rozprávali medzi sebou, môžem povedať *od srdca k srdcu*. Stretávali sme sa aj na cha-

tách, boli to akože zimné a letné turistické pobyty so všetkým. Takže sme v zime lyžovali, v lete chodili na túry po horách a popritom sme na chate mali tajné sväté omše, duchovné cvičenia, či obnovy, ak sme išli na viac dní, napríklad na týždeň.

Pocituješ medzi stretnutiami bratstiev v tomto období a vtedy výraznejší rozdiel?

Môžem povedať, že každého z nás po celý čas viedlo skutočné duchovné nadšenie byť členom františkánskej rodiny. To bol náš život, naša radosť a my sme si to možno ani neuvedomovali. A rozdiel bol aj v tom, že je iné keď sa stretávajú bratia a sestry v určitom pevnom čase, pomodlia sa, preberú čo majú a tým si splnia svoju povinnosť. Po stretnutí sa rozídu a každý si žije svoj život a vidia sa väčšinou zasa v stanovený termín. Iné to bolo, keď sme sa nevedeli dočkať stretnutia, jedného s druhým, všetci sme sa osobne poznali, prežívali sme úžasnú radosť a charizma svätého Chudáčika z Assisi nami silno „lomcovala“. Všetko to vlastne bol dar z neba, inak sa to nedá povedať, pretože sme si túto rodinnú atmosféru plnú lásky a záujmu o seba vedome, ani svojimi silami nevytvárali. Nenahraditeľnými boli naši duchovní otcovia, skutoční nasledovníci sv. Františka. Boli to otcovia, ktorí prežili ťažké väzenie, úžasní kapucíni. Každý z nich bol dobrák, nikto ani raz nereptal na väzenie, nikoho neodsudzovali, za svojich mučiteľov a väzňateľov sa modlili. Mnohokrát spomínali ako sa ten-ktorý obrátil a prišiel sa

ospravedlniť. Bohovedu, živého Krista, modlitbu a kontempláciu mali v srdci, pričom modlitbu kládli na prvé miesto. Boli to naše vzory, vyžarovala z nich svätosť, nikomu sa nenatískali, druhého prijímali s osobnou láskou, takže sa každý cítil byť prijatý a milovaný. Mali úžasné dary a svojím postojom nám prinášali povzbudenie, ako ďalej žiť.

Ktorá služba vrátane kňazskej Ti bola najbližšia?

Bolo to obdobie, keď sme žili podomový apoštolát. Až neskôr som si uvedomil, že sme vlastne žili novú evanjelizáciu, ktorú od roku 2000 uvádzal do života pápež Ján Pavol II. a neskôr aj pápež Benedikt XVI. Tak ako povedal aj súčasný pápež František, *...aby kňazi nezostávali v sakristii a šli aj do ulíc medzi ľuďmi...* My, rehoľní kňazi sme za totality inú možnosť ani nemali. Najbežnejší spôsob života kňazov vtedy pozostával v pôsobení na fare a službe farníkom, ale my, tajne vysvätení, sme robili novú evanjelizáciu ako podomový apoštolát. Toto pôsobenie medzi ľuďmi som mal veľmi rád, preto mi terazšie ľudové misie, ktoré vykonávam, doteraz zostali srdcu blízke. Aj keď mi bolo veľmi ľúto, že som vtedy nemohol verejne vysluhovať sväté omše - iba tak, že som tajne ministroval a prijímal pod obojím spôsobom.

Sv. František nás učí, aby sme sa modlili všade, v prázdnom kostole, v lese, v chatrči, osamote, v rodinách i v spoločnosti. Aby sme sa modlili akýmkoľvek spôsobom, meditáciou, odriekaním Otčenáša, rozhovorom s Bohom,

rozjímaním, srdcom bez slov, kontempláciou, aj spevom. Aký je Tvoj vzťah k modlitbe?

Modlitbu kladiem, rovnako ako moji duchovní otcovia kapucíni, na prvé miesto vo svojom živote. Čas na vojenčine som často využíval na modlitbu. Našiel som si miesto osamote, niekedy na konároch stromu, inokedy v lese, alebo vo vysokej tráve na lúke. Dodnes si nesiem v srdci aj smutnú spomienku na opustené dediny na Sudetoch, na malé zbúrané kostoly, z ktorých zostali iba zarastené ruiny, na kameň z obetného stola, bez stopy po krásnej výzdobe oltára... Často som sa sem chodil modliť, cítil som Božiu prítomnosť, tu som zažíval úžasné kontemplácie... Modlitba bola a je stálou súčasťou môjho života. Vďaka nej som nohami na zemi a srdcom v nebi.

Máš vlastné krédo, ktorým sa riadiš? Túžil si niečo dosiahnuť?

Nikdy som nemal žiadnu predstavu, ani plán, v čom by som mal rásť. Vždy som mal dobrého duchovného otca, na ktorého som sa mohol spoľahnúť a to ma držalo, formovalo i viedlo. Keď páter Šebastián zomrel, prežíval som ťažšie obdobie. Neskôr som si uvedomil, že najskôr ma formovali rodičia, ktorí boli neuveriteľne dobrí. Potom prišli prví duchovní otcovia a napokon páter Šebastián. Žil som z poznania, že nás spája vzájomná láska, že ma má rád, povzbudzuje ma, že je so mnou spokojný, dôveruje mi a ukazuje cestu. Pred večnými sľubmi, ešte počas komunizmu, som bol v byte pátra Šebastiána. Stál som v malej kuchyn-

ke pred obrázkom Panny Márie Čenstochovskej, ktorý sme si doniesli pri jednej z návštev Poľska a pripravoval som sa na večné sľuby. Skutočne som chcel celý patriť Bohu a tam som si uvedomil aký som a či to vôbec dokážem. Cítil a poznal som srdcom, že ma Panna Mária ubezpečuje, že mi pomôže a zostal som veľmi šťastný. Práve mi klopali na dvere, či sa niečo nestalo. Myslel som si, že všetko trvalo 3 minúty, v skutočnosti som tam bol takmer 20 minút. Vyšiel som pevne rozhodnutý večné sľuby zložiť. Bohu zasvätený život rehoľníka a kňaza je vlastne o Láске. A ja som sa jej celý oddal, vydal som sa napospas v tom najlepšom slova význame, ako keď sa manželia majú radi a sú jedno. A to je môj život, môj cieľ, moje krédo.

Ako vnímaš z pohľadu nášho aktívneho vzťahu k viere a sviatostiam situáciu s epidémiou covidu, ktorú práve prežívame?

Vnímam ju ako Božie dopustenie. Pokiaľ ide o zatvorené kostoly a nemožnosť žiť sviatostný život naplno, je to voči nám veriacim nespravodlivé, pretože ako vieme, ľudia sa môžu stretávať v supermarketoch, obchodoch, či inde, ale nám je to znemožnené, aj pri dodržaní požadovaných hygienických predpisov. Nie som však zástancom útokov na vládu, treba to prijať ako účasť na Kristovom kríži. Pán Ježiš nás povzbudzuje, *...kto vydrží až do konca, ten bude spasený...*

Zároveň toto navštívenie je aj príležitosťou uvedomiť si, ako veríme, či vôbec veríme, či milujeme a dokážeme

byť aj v takejto situácii duchovne radostní. Sú to vlastne veľké osobné duchovné cvičenia pre každého z nás.

V tomto kontexte, čo by si poradil a poprial terciárom a našim čitateľom?

Toto dopustenie je zároveň aj príležitosť na šírenie evanjelia. Môže byť pre nás všetkých, ktorí sme volaní sv. Františkom k hlbšiemu prežívaniu svojej viery, budíkom, aby sme svoje povolanie žili skutočne naplno v rodinách, v práci, kdekoľvek práve sme. Ďalej by som spomenul pozdrav svätého Františka: *Pokoj a dobro, dobrí ľudia...*, aby sme dobro nešírili iba slovami. Keď raz chodili bratia s Františkom, vraveli mu: *„boli sme tam i tam a nič si nehovoril.“* A František im odpovedal: *„... už sme kázali,“* čiže tým, že tam boli, a to čo vyžarovali, vlastne ohlasovali. Ešte ďalšia skutočnosť, František už iba chválil Boha, ďakoval Bohu za všetko, to bol jeho život a to znamenalo duchovnú zrelosť. Vždy sa pýtal: *Bože, povedz čo mám robiť a ja to urobím...* a tie prvé týždne v začiatkoch boli také, že mával kruhy pod očami, bol nevyspatý, tak vrúcne hľadajúci... Až nakoniec našiel čo hľadal a sám o sebe hovorí: *...nikto ma neučil, sám Najvyšší ma učil,“* alebo: *„... ja som si nevybral bratov, ale Pán mi ich dal...“* Toto by sme si mali vpísať do srdca, pretože z toho vznikol náš prvý, druhý, aj tretí rád. Treba si uvedomiť, že jedno je pobožnosť, v dobrom slova zmysle, to, že sa stretáme na svätej omši, kde je každý viditeľný. Vypočujeme si, prípadne si o tom pohovoríme, čo je tiež isto dobré a potom si žijeme svoj život. Františkánske

spoločenstvá sú však aj o niečom inom. Tretí rád je ďaleko viac ako len „modlitbové spoločenstvo“, alebo „vzdelávací krúžok“, hoci aj to tam patrí. Je v prvom rade o láske a vzťahoch, ako ich žili prví františkáni. Láska sa však nedá nanútiť. Ak sa o nás nebude hovoriť *...pozrite ako sa títo milujú...*, budú mať naše stretnutia neosobnú formu a nebudú prinášať očakávané ovocie. Za toto sa musíme veľa modliť a znovu nájsť prvotné nadšenie a zapáliť ohníček lásky, ktorý potom priťahne aj iných.

Ďakujem za rozhovor
sr. Mária Marcela

V priebehu storočí môžeme v cirkvi nájsť mnoho príkladov blahosladených a svätých, ktorých život je pre nás svedectvom toho, že kresťanský apoštolát je možný v každodennom prostredí všedného života. Jedným z nich bol aj člen Tretieho rádu svätého Františka, blahoslavený Ladislav Batthyány-Strattmann, ktorého deväťdesiate výročie narodenia pre nebo si pripomínáme tento rok. Lekár, jeden z hrdinov dnešných čias, ktorý sa snažil liečiť rovnako pacientove telo i dušu.

Bl. Ladislav Batthyány-Strattmann (1870-1931)

V kruhu svojej rodiny

Narodil sa 28. októbra 1870 v maďarskom mestečku Dunakiliti ako v poradí šieste dieťa. Rod Batthyány patril k jedným z najbohatších, s koreňmi siahajúcimi do dávnej histórie. Jeho otec bol županom a poslancom Uhorského snemu, avšak neskôr rodinu opustil a konvertoval na protestantizmus, aby sa mohol znova oženiť. Keďže manželstvo jeho rodičov nebolo šťastné, malý Laci, ako ho doma všetci volali, veľmi prilipol k svojej matke. Tá bola veľmi nábožná a podarilo sa jej vštepiť do jeho vnútra lásku k Bohu i k blížnemu. Avšak keď mal Ladislav len dvanásť rokov, matka po ťažkej chorobe zomrela. Táto strata sa stala pre neho veľkou ranou, ktorá ho navždy poznačila. Stal sa bezradným

svedkom jej agónie a vtedy sa v ňom po prvýkrát zrodila myšlienka stať sa lekárom.

Keď sa Ladislav pripravoval na vysokoškolské štúdium, otec chcel, aby získal vzdelanie, ktoré by mu pomohlo pri spravovaní veľkého majetku. Preto sa dal po maturite zapísať na ekonomickú univerzitu vo Viedni. Tu sa venoval aj štúdiu literatúry, hudby, filozofie a astronómie. Školu však predčasne opustil a narukoval do armády ako husársky dobrovoľník. Ani tu dlho nevydržal. Po odchode z vojenskej služby sa začal znovu vzdelávať. Na Viedenskej univerzite získal po úspešnom štúdiu doktorát z chémie. Počas tohto pomerne zmäte-

ného obdobia, kedy sa nevedel rozhodnúť čomu by sa mal venovať, sa ako dôsledok krátkého úbozného romániku narodila jedna nemanželská dcéra, za ktorú však niesol po celý život zodpovednosť. Vo veku 25 rokov nastala v jeho živote zmena. Túžba stať sa lekárom nakoniec zvíťazila a v roku 1896 sa stal poslucháčom medicíny. V roku 1897 zomrel aj jeho otec a Ladislav zdedil veľký majetok. O rok neskôr 10. novembra 1898 sa po trojmesačnej známosti oženil s grófkou Máriou Teréziou Corethovou, ktorá pochádzala z Južného Tirolska. V roku 1900 Ladislav promovoval vo Viedni na doktora medicíny.

So svojou milovanou manželkou Misl

Jeho manželka, ktorú láskyplne nazýval Misl, mu zo začiatku pomáhala ako asistentka a neskôr aj ona získala lekársky diplom. Usídlili sa na zámku v Kittsee. Mária bola veľmi nábožne založená a ich manželstvo bolo šťastné, vždy verne stála po manželovom boku. Vzájomne sa dopĺňali a spoločne vychovali jedenásť z trinástich detí. Rodina napriek

svojmu postaveniu viedla pomerne jednoduchý život a snažili sa tak viesť aj svoje deti. Všetko, čo sa týkalo rodiny, sa preberalo na zvyčajných prechádzkach vo veľkej zámockej sále, kde spoločne hovorili o výchove detí, aby z nich vyrástli skromní a obetaví ľudia. Postupne sa aj v Ladislavovi opätovne prebudila veľká láska k Bohu, ktorý sa stal centrom všetkého diania. Celá rodina sa denne zúčastňovala svätej omše. Po nej Ladislav vyučoval deti katechizmus a každému z nich zvykol pridať aj konkrétny skutok milosrdenstva. Po večeri sa stretávali k spoločnej modlitbe ruženca. Ako hovoril: „**moje deti a moji chorí sú moje poklady**”.

Mladý lekár sa držal hesla: „**Budúcnosť závisí od vycvičenia vlastného talentu a od využitia vlastného času.**“ Svojich pacientov nielen liečil, ale rozdával im aj jedlo a ošatenie, niektorých podporoval finančne. Bohatstvo a rodinný majetok považoval len za pôžičku od Boha a vďaka nemu mohol pomáhať tým, ktorí to potrebovali. Pre svoj postoj si vyslúžil prezývku „**lekár chudobných**”. Pacientom, ktorí nemali za ošetroenie čím zaplatiť, pokorne odpovedal: „**Pomodlite sa za mňa jeden Otčenáš.**“

László Batthyány bol všestranným človekom, okruh jeho záujmov bol mimoriadne široký: hudba, jazyky, literatúra, astronómia, chémia, farmácia, hutníctvo, fotografia. Zaujímal sa takmer o všetky odvetvia techniky. Vo svojom laboratóriu vyrábala farmaceutiká, ale aj ústne vody, dezodoranty, kolínske vody a všetko možné od krému na topánky až po zubné pasty. Vážne sa zaujímal aj o astronómiu, okrem ďalekohľadu mal na svojom zámku nainštalovaný aj spektroskop. Vynikajúco hral na klavíri. Bol

Ladislav Batthyány-Strattmann bol "lekárom medzi kniežatami a kniežaťom medzi lekármi".

medzi prvými ľuďmi ktorí si kúpili auto, naučil sa ho šoférovať a šoférovať učil aj druhých ľudí. Zaujímali sa však aj o prírodné vedy, poznal latinské názvy mnohých rastlín a motýľov.

Tento vzdelaný muž bol navyše polyglot, ovládal viacero jazykov. Hovoril maďarsky, nemecky, francúzsky, anglicky a taliansky. Naučil sa tiež po slovensky a chorvátsky, aby rozumel svojim pacientom. Ako vzdelanec ovládal aj gréčtinu a latinčinu.

Do jeho ambulancie prichádzalo stále čoraz viac pacientov. Preto v roku 1902 nechal postaviť na svojom súkromnom pozemku vedľa kostola v Kittsee nemocnicu s kapacitou tridsiatich lôžok. Neskôr k nej pribudla aj materská škôlka, na ktorú sám dohliadal. Nemocnica bola požehnaním pre široké okolie, denne ju navštevovali pacienti z Rakúska, Bratislavy, ale i zo Šoproňu, či Budapešti. Železnice dokonca museli zriadiť špeciálny vlak, ktorý dostal prezývku „**nemocničný**“.

Ladislav sa v rámci chirurgie venoval aj pôrodníctvu. Počas svojej praxe zachránil život mnohým matkám a novorodencom. Nikdy však neporušil lekársku etiku, ani etiku veriaceho človeka. Podporoval výskum a vývoj vakcíny proti TBC.

Vyčerpávajúca práca prinútila Dr. Ladislava Batthyányho, aby zanechal všeobecnú chirurgiu a zvolil si špecializáciu, očné lekárstvo. Svojej sestre Alžbete to zdôvodnil takto: „**Oko je zrkadlom duše - a keď sa mi s Božou pomocou podarí niekomu navrátiť zrak, tak potom má zvyčajne vplyv aj na jeho dušu. Pretože tí, ktorí boli slepí a znovu vidia, sú takí vďační.**“

Jeho zásluhou očná chirurgia veľmi pokročila, prevádzal mnohé komplikované zákroky. Počas svojho života vykonal približne 20 000 operácií očí. Okrem fyzického zdravia svojich pacientov sa však staral aj o ich zdravie duchovné. Pred každou operáciou prosil Boha o požehnanie. Bol presvedčený, že on sám je len nástrojom v Božích rukách

a samotné liečenie je tiež Božím darom.

Napriek pracovnej zaneprázdnenosti, rodina bola pre Ladislava vždy na prvom mieste. Deťom sa mohol venovať zväčša až večer. Hral im na rôznych hudobných nástrojoch, vedel pre ne upiecť chutnú tortu, pripravoval im zmrzlinu, či pralinky. Dcéra Lili si spomína na milovaného otca takto: **„Vždy si našiel čas pre nás. Aj keď bol veľmi unavený, predsa sa s nami deň čo deň pohral. My deti sme ani nevedeli, aké sme bohaté. Vždy sme mali všetko potrebné, ale mrhanie peniazmi a prepych bol u nás zakázaný.“**

Po vypuknutí prvej svetovej vojny sa stal tešiteľom trpiacich a opustených. „Doktor - knieža“, ako ho nazývali, sa staral aj o zranených vojakov. **„Chorý človek ma učí stále viac milovať Boha. A ja milujem Boha v ňom. Chorý človek pomáha viac mne než ja jemu. Modlí sa za mňa a zahŕňa mňa i moju rodi-**

nu milosťami... Ako často mi chorí povedali: ‚Nech vám to Boh odplatí; na zemi i v nebi!‘ A mnohé z týchto želaní dobra Boh vypočul a vypočuje.“

Spoznal život svätej Alžbety Durínskej, ktorá sa stala pre neho životným príkladom. Na sviatok sv. Františka, 4.10.1916, vstúpil spolu so svojou manželkou a ich 16-ročným synom, v kaplnke sv. Jána Evanjelistu vo františkánskom kostole v Bratislave, do Tretieho rádu svätého Františka. Horlivo si ctí sv. Jozefa a tak prijal rehoľné meno Jozef. Ladislav bol veľkým ctiteľom Eucharistie a bol šťastný, keď mohol miništrovať kňazovi, len aby bol k nej čo najbližšie. Ako horliví terciári sa spolu s manželkou denne modlili Malé hodinky k Panne Márii. Pravidelne sa zúčastňovali mariánskych pútí vo františkánskom kostole v Báci, kde pred milostivým obrazom Panny Márie tiež často miništroval.

V roku 1920, po smrti svojho strýka,

V biede vojnových rokov ošetril na vlastné náklady stovky vojakov, od štátu neprijal ani cent.

Aj na lôžku riešil naliehavé záležitosti, prijímal chudobných, viedol rozhovory a radil lekárom.

zdedil titul vojvoda a meno Strattmann. Vtedy sa aj so svojou rodinou presťahoval do kaštieľa v Kőrmend v Maďarsku, kde z jedného krídla zámku zriadil očné kliniku. O rok neskôr rodinu zasiahla hlboká rana. Ako lekár a otec sa musel bezmocne pozerieť, ako jeho najstarší syn Ödön v nevýslovných bolestiach náhle zomiera na nepriechodnosť čriev. Vtedy Ladislav pochopil, že utrpenie nás môže priviesť ešte bližšie k Bohu a prijal to s dôverou, čo spôsobilo takpovediac jeho druhé obrátenie. Hymnus na lásku z 13. kapitoly Prvého listu Korinťanom sa stal smernicou a najvyšším ideálom života oboch manželov. Stačil jediný pohľad na Misl a pošepnuté „**čarovné slovíčko**“: „**List Korinťanom**. A potom vedela ona i ja, čo treba robiť.“

V roku 1929 spozoroval na sebe prvé príznaky vážnej choroby. Diagnostikovali mu nádor na močovom mechúre a bol prijatý do sanatória vo Viedni. Ako lekár veľmi dobre vedel, čo ho čaká, mala to byť najväčšia skúška v jeho živote. Zo sanatória napísal svojej dcére Lily nasledujúce slová: „**Neviem, ako dlho ma dobrý Pán nechá trpieť. Dal mi v živote toľko radosti, a teraz vo veku šesť-**

desiat rokov musím prijať ťažké chvíle s vdáčnosťou.“

Napriek zlému zdravotnému stavu veľmi túžil navštíviť Assisi, ale dobrý priateľ ho od náročnej cesty odhovoril. Podrobil sa operácii, no zákrok prišiel príliš neskoro, a tak sa začala jeho 14 mesačná krížová cesta. Svoje utrpenie spájal s Kristom a obetoval ho „**za moju ženu, za všetky moje deti, aby sa všetci, všetci stali svätými, a za chorých.**“

V liste švagrinej krátko pred smrťou napísal slová, ktoré by mohli byť nazvané aj jeho duchovným testamentom: „**Nikdy nedajme chorým pocítiť, že máme málo času, že nás čakajú povinnosti... Každý pohyb pri chorom nech je šetrný, pokojný a vyrovnaný. Nikdy nebudme netrpezliví, nikdy sa nenáhlime, akoby sme chceli prácu čím skôr skončiť. Nikdy nebudme prchkí, ani hluční.**“

Zomrel 22. januára 1931. Svoju dušu odovzdal Pánovi v kruhu svojej rodiny, milovanej manželky Misl a detí. Deň predtým prosil svojich drahých: „**Vynesťte ma von, aby som mohol zakričať do sveta, aký dobrý je milý Pán Boh.**“

Pochovaný je v Rakúsku v meste Güssing v rodinnej krypte, ktorá sa nachádza v kláštore františkánov. Proces jeho blahorečenia sa začal v roku 1944, ale onedlho bol prerušený. László István, prvý biskup diecézy Kismarton, obnovil proces blahorečenia v roku 1982. Svätý Otec Ján Pavol II. ho dňa 23. marca 2003 blahorečil. Cirkevnú spomienku má 22. januára.

V erbe rodiny Batthyány je zobrazený starodávny symbol Krista - pelikána, ktorý vlastnou krvou živí svoje potomstvo. Ladislavov život bol jasným rozhodnutím pre tento ideál nezištnej lásky.

Zo spisu blahoslaveného Ladislava svojím pacientom:

Chceš spoznať prostriedok, s ktorého pomocou môžeš u dobrého Boha dosiahnuť všetko? Týmto prostriedkom je modlitba. Modlitbou získavaš účasť na Božej moci... Ak si sa už dávno dobre nemodlil, začni teraz! Modlitba je dôležitá zvlášť v čase pokúšenia. Kto v boji nepoužíva svoje zbrane, bude porazený. V duchovnom

boji je ale modlitba našou najlepšou zbraňou, ktorá nás nikdy nezradí. Modli sa ráno, keď vstaneš. Popri starostlivosti o telo je dôležité, aby si nezaobúdal aj na Stvoriteľa a Otca. Potrebuješ predsa každý deň jeho požehnanie. Rovnako dôležitá je večerná modlitba. Poďakuj Bohu za všetko, čo si dostal, a vzbud' si vo svojom duchu hlbokú ľútosť. Modlitba priťahuje ako magnet otcovské požehnanie Boha na teba a na všetkých trpiacich ľudí.

pripravila Anežka Martina Zonnenscheinová s použitím rôznych zdrojov informácií:

- Jakub R. Patay, OFMCap.: Prednáška pre bratstvo OFS, 8. októbra 2011 v Güssingu
- http://www.ousa.eu/_img/Documents/Nasa_Nemocnica/1-2018m.pdf - J.Péterová

OFS:Františkánska rodina 3/2003

- https://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/ - breviar.sk

- <https://sites.google.com/site/lorincisandor/home/idosek-akademiaja/batthyany>

<https://www.nevpont.hu/palyakep/batthyany>

<https://www.batthyany.at/the-blessed-ladislav/>

<https://www.martinus.hu>

Nemocnica v Kittsee mohla konkurovať ktorejkoľvek klinike v hlavnom meste: nemocnica mala elektrické osvetlenie, telefón, röntgen, pitevňu a lekársky byt i stálu ošetrovateľskú službu. Pre zamestnancov nemocnice zaviedol dôchodkové poistenie.

Pandémia ochorenia COVID-19 a s ňou spojené obmedzenia spôsobili v našich životoch veľa bolesti a materiálneho i duchovného strádania. Mnohé naše spolusestry a spolubratia prežívajú dlhé mesiace v izolácií a u niektorých sa prejavuje pocit beznádeje a frustrácie. Ťažkosti a zmeny, ktoré v súčasnosti prežívame, majú aj svoju pozitívnu stránku a môžu byť zdrojom vzájomného povzbudenie. Oslovili sme preto členov františkánskych spoločenstiev s nasledujúcimi otázkami:

1 Má pandémia a s ňou spojené obmedzenia aj pozitívny vplyv na tvoj život?

2. Čo je pre teba silným povzbudením v týchto ťažkých časoch?

Na otázky odpovedala školská sestra sv. Františka, bratia prvých františkánskych rádov a dve svetské františkánky.

sr. Caritas Kováčová OSF

1. V prvom rade som sa uistila, že som si nezmýlila svoje povolanie: pochopila som, že v klauzúre by som neprežila 😊! Nepopieram, že obmedzenia, ktoré s ňou prišli, sú aj pre mňa náročné. Chýba mi služba, ktorej som sa venovala a z ktorej som mala veľkú radosť (pastorácia mladých). Obmedzenie osobných stretnutí, čas karantény, keď som sama bola pozitívna na covid-19, zastavenie

všetkých pastoračných aktivít s mladými... to mi vyprázdnilo dni. Zdalo sa mi, že mám veľa času, bezbrehý tok voľna... ale časom som zistila, že to nie je až taká veľká výhra. Zdalo sa mi, že toho stíham veľmi málo. Znie to paradoxne, ale večer čo večer som dochádzala k "výpočtom", že veľa vecí nestíham. To bol smutný ale uzdravujúci objav, keď som si povedala to staré-múdre "zachovaj poriadok a poriadok zachová teba". Usilujem sa zachovať si určitý ustálený poriadok dňa.

Ale to, čo mi najviac chýbalo, bola služba. Túžba ísť pomôcť mi dlho znela v srdci. A keď som už videla cestu uskutočnenia tohto sna, zaskočil ma pozitívny výsledok testu na covid-19. Po ukončení karantény som už neváhala. Prihlásila som sa ako dobrovoľníčka do Fakultnej nemocnice v Nitre, kde ma priradili do očkovacieho centra. Chodím tam už druhý mesiac a každý deň sa tam teším. Stretávam rôznych ľudí a snažím sa prispieť k tomu, aby ten deň, v ktorý prídu na očkovanie, bol pre nich pekným dňom. Mám z toho radosť.

2. Presvedčenie, že "ťažkosť času" nič nemení na realite toho, že som v dobrých rukách.

P.Tomáš Lesňák OFMConv.

1. Môj život nabral v tomto období rozhodne iné obrátky. Predtým bol silno nasmerovaný na výsledky. Pandémia zrelativizovala mnohé moje starosti. Takže som spomalil a našiel čas na iné veci, ktoré som predtým vnímal ako luxus a odkladal. Pandemické obmedzenia mi teda priniesli také veci ako stíšenie, ručná práca, modlitbu bez náhlenia, štúdium.

Chaos, ktorý ovládol médiá, ma zasa priviedol k tomu, že som výrazne obmedzil svoje zdroje informácií a snažil sa o napojenie na iné slová. Súhlasím tiež s tými, čo tvrdia, že toto obdobie nám v kláštoroch, cez obmedzenie pastorácie, pomohlo žiť viac pre svojich bratov a rehoľné komunity.

2. Povzbudením je pre mňa vidieť a počuť bratov a sestry, ktorí napriek ťažkostiam, niekedy napriek samote či dokonca stratám blízkych, odovzdávajú svoj život s ešte väčšou jednoduchosťou a dôverou do Božích rúk a žijú svoje životy sústredení na vnútornú jednotu s Pánom Bohom.

Frančeska Toporová OFS

1. Má pandémia a s ňou spojené obmedzenia pozitívny vplyv na môj život?

Ďakujem za túto anketu. Je to vzácna príležitosť ako si môžeme byť bližšie, povzbudiť sa, dať si vedieť o sebe. Aj v tom je sila spoločenstva, že si nás Boh navzájom posielal, aby nás potešil, pozdravil, podoprel. Lebo ON koná svoje diela aj napriek opatreniam. Ak mám písať za seba, práve tá zúžená hranica /opatrenia/ mi priniesla do života zmenu. Zrazu sa pozerám aj na bežnú ruti-

nu dňa, kedy som mohla, musela a automaticky aj robila bežné veci, s vďačnejším pohľadom i s väčšou pokorou. Niečo nové a ťažké ma zastavilo, vyrušilo, zneistilo, no zároveň aj naučilo nastaviť sa inak. Sebestačnosť sa razom premenila na odovzdanosť. Som prekvapená aj zaskočená z nových emócií, z toho ako reagujem na zmeny, ako si myslím, že milujem svojho blízkeho a Pán ma láskavo usvedčí práve z nedostatku lásky. Zvlášť pri statusoch na sociálnych sieťach, ktoré sú plné hoaxov. Určite nie je náhoda, že práve počas pandémie ma Boh pozval do novej služby, na miesto, kde si preveruje moju vernosť, kde môžem slobodne, odvážne a dobrodružne žiť svoje povolanie v Božej ríšii. Pozývam HO pri rannej modlitbe i počas cestovania autobusom do konkrétnych situácií, rozhovorov, rozhodnutí ale aj zlyhaní, zakopnutí. Túžim s ním viac „spolupracovať“, vyprosovať potrebné zdravie, dary, milosti pre druhých i pre seba, pre našich kňazov, bratstvá, zachraňovať hriešnikov i duše v očistci. Hlavne v tomto čase izolácie a lockdownov chce byť súčasťou všetkého čo prežívame aby sme nezabúdali vidieť jeho zámer, prejavy jeho blízkosti i lásky voči nám. Pripájam aj osobnejšie svedectvo. Pri spomienke Svätých anjelov strážcov, som s bázňou a láskou ďakovala za milosť prijatia profesie /10.výročie/. Prihlásila som sa na duchovnú obnovu s bratstvom aj na farskú púť do Medžugoria začiatkom mája. Pandémia však postupne rušila naše plány a túžby. Prosila som Pána, aby som ten slávnostný deň, 2.októbra mohla prežiť s ním počas sv.omše. Bolí už obmedzenia a do kostola mohlo vojsť „len“ 50 ľudí. Cestovala som z práce električkou z Ružinova ku kapucínom. Srdce sa mi chvelo od radosti, keď som mohla vojsť. „Svojim anjelom dal príkaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách.“...čítal vtedy kňaz. A tak strážená a chránená na Jeho cestách prežívam milosť povolania vo všetkých jej podobách. Má tam miesto nadšenie aj kríza,

bolesť aj choroba, žitá rutina všedného dňa i radostné objavovanie nových darov. Spoločenstvo, rodina, kolegovia aj bratstvo. Uvedomujem si čoraz viac KOHO som pozvaná nasledovať, pre KOHO chcem slúžiť, KOMU naozaj patrím aj v čase covidu. Je krásne i ťažké zároveň odpovedať na Božiu lásku svojou službou. Jej ovocie nemusí byť vidieť, stačí ak som na mieste kde ma chce mať. Ďakujem za toto miesto, za tichý apoštolát zaviazaný povoláním posvätným a svetským zároveň. Každý z nás má svoju cestu, svoj čas, svoje tempo, svoju úlohu. Čas na očisťovanie duše, čas na formáciu, čas na prijatie služby. Dôverujem Otcovi, že aj tento čas má svoj zmysel a naučí nás pozeráť na pravé hodnoty s väčšou vďačnosťou. Aj keď je to občas nad naše sily, skúsme vidieť v situáciách okolo nás Božie veci. Jeho riadenie. On sa neustále svojou prozreteľnosťou o nás stará.

2. Čo je pre mňa silným povzbudením v týchto ťažkých časoch?

Že môžem byť užitočná, že v tom všetkom nie sme sami. Že aj keď mi chýba duchovný rozhovor, mám komu zavolať a necítiť sa opustene, že ešte stále môžem novým spôsobom objavovať a prežívať krásu Božieho stvorenstva v jeho pestrosti, otvorím okno a počujem vtáči štebot, ale aj húkanie sanitky... je to pozvanie k modlitbe aj prebúdzanie do novej nádeje. Môžem vstať, nadýchnuť sa, poďakovať a začať spolupracovať na Božom pláne, ktorého som súčasťou. Stačí len opäť povedať BOHU áno, dať MU priestor a seba k dispozičii. Milovať a slúžiť je súčasťou mojej služby, aj povolania. Pracujem v krízovom centre pre týrané ženy aj deti a každý jeden deň tejto služby mi prináša nový podnet v duchovnom živote, učí ma slobodnejšie prijímať iných, neznechucovať sa, vyučuje veľkorysejšej láske, umenšuje ego. Má to však aj svoje úskalie. Keď slúžime v pomáhajúcich profesiách, patríme „všetkým“ len nie sebe. Ponáhľame sa ošetriť rany iným, ponúknuť náplaste na ich život, pomáhame, budujeme, riešime, no jedného dňa nám tú službu môže znemožniť vlastná kríza. Preto ak chcem aj naďalej „niesť“ v službe lásky iných, doprajem si terapeutický, liečivý čas „len“ pre seba. Pomáha mi to mať vyvážený deň, resetnúť sa, ak sme mali v práci ťažšie situácie. „Vybehám“ ich vonku na jazero, alebo si doprajeme s manželom dlhšiu prechádzku. Cvičím denne za každého počasia, aby som mohla byť dobrým správcou svojmu telu a tiež stíhala našim 4 vnúčatkám. Byť „dedkovcami“ je nádherný dar. Drobné detské rúčky nás neustále objímajú a my sa s manželom nevieme nasýtiť tej nehy. Hlavne cez víkendy sme s radosťou aj vďačnosťou starými rodičmi na plný úväzok. Vybehneme s nimi do prírody objavovať svet, veľa sa rozprávame, tvoríme, vychutnávame si ich prítomnosť.

Nech nás Pán žehná, potešuje a chráni. Prajem nám požehnaný čas bez pochybností a sklúčenosti. Zostávajme si na blízku v odvahe a nádeji.

P. Norbert Pšenčík OFMCap.

1. *Veľmi túžim aby to už bolo celé za nami. Ako pozitívum paradoxne vnímam stratu istôt, ktorá vyvoláva bázeň pred neistou budúcnosťou a vďačnosť za prítomný okamih. Sv. Jakub píše „... ak Pán bude chcieť, budeme žiť a urobíme toto alebo ono.“ (Porovnaj Jak 4, 13 - 16) Človek sa stáva skromnejší. Bohu vďaka za to, aj keď daň je príliš krutá.*

2. *Povzbudením je pre mňa každý ochotný človek pomôcť ako vie a ako sa dá. Ale tak isto ľudia, ktorí nepodľahnú „slovenskému športu“ kritiky všetkých a všetkého.*

P. Jozef Konc OFMCap.

1. *Za najväčšie pozitívum, na ktorom vidno, ako Pán Boh obracia zlo na dobro považujem epidémiu ako výzvu ísť do vnútra, do hĺbky seba samého, svojej existencie. V kláštore máme viac času na spoločné aj individuálne modlitby. Rovnako aj prenesenie bohoslužby z kostolov do rodín. Tu nemám na mysli tv a net, ale spoločnú modlitbu a slávenie liturgie v rodine, ako Cirkvi v domácnosti.*

2. *Božia Tvorivosť, sila, pomoc a ľudská vynaliezavosť... Dávam dolu klobúk pred lekármi a všetkými čo slúžia v našom zdevastovanom zdravotníctve, pred rodičmi, ktorí musia zvládať prácu, deti, seba osobne i navzájom, ohraničení, uzavretí (po slovensky klauzúra, lokdaun 😊), pred predavačkami, vodičmi dopravy, pracovníkmi v DSS, laikmi, kňazmi, reholníkmi, pred tými, ktorí z vlastnej iniciatívy majú otvorené oči, uši, srdce, hľadajú ako pomôcť potrebným - nezamestnaným, osamelým, chorým, nevládnym, napr. už len tým, že si ich všimnú, vypočujú... V DSS, v ktorej mám na starosti duchovnú službu, prekonala covid už väčšina zamestnancov, ale len minimom z klientov chorobe podľahlo. Keď som bol v predajni náradia, predavačka tam mala pri sebe svoje malé deti... Dotknem sa aj politikov, držím im palce, aj policajtom, vojakom, sudcom, prokurátorom, úradníkom a novinárom...*

P. Gabriel Prievalský OFM

1. Áno. Začal som sa viac modliť. Umožnila to zmena programu, keď neslúžime tolko svätých omší ako predtým a ani nespovedáme. Takže toto je jedna z pozitívnych vecí. Druhou je duchovné čítanie. Mám viac času na čítanie duchovných kníh, z ktorých si niektoré i písomne spracovávam. Možno poslúžia na prípadné duchovné cvičenia, či obnovy. A treťou je viac času na vzduchu – t.j. prechádzka k miestnej rieke. Aj to je spojené s už spomenutou zmenou programu služieb v kostole.

2. Myslím si, že hlavne to, čo je vo mne – to, čo som počul od Ježiša, keď som sedel alebo sedím pri jeho nohách. Teda to jeho myslenie, ktoré som nahromadil počas predchádzajúcich rokov môjho života; jeho myslenie, ktoré sa, vďaka milosti Ducha Svätého, stalo i mojím myslením.

P. Róbert Chabada OFM

1. Toto obdobie, ktoré intenzívne prežívam, vnímam pozitívne. Pre mňa je tento čas skúškou osobnej viery. Naozaj dôverujem Bohu? Ľudia podstupovali skúšky v každej dobe, a ako vieme, Boh nikdy neopustil tých, ktorý mu dôverovali. Silná osobná viera pomáha človeku prekonávať skúšky a znášať utrpenia. Aj pre mňa, aj pre každého z nás je dôležité mať pevnú vieru, pretože silná viera dokáže hory prenášať, silná viera dokáže obstáť a vydržať. Nech by tie skúšky boli

akokoľvek ťažké... Každá skúška by nás mala v osobnom i duchovnom živote posúvať ďalej. Má nás posilniť v dôvere a vo vernejšom nasledovaní Ježiša Krista.

2. V týchto neľahkých časoch je pre mňa silným povzbudením vedomie, že Boh je stále s nami, že je pri nás, že nás povzbudzuje, aby sme sa nebáli. Znova nám opakuje: Nebojte sa!

Lucia Hidveghyova OFS

1. Majú obmedzenia pandémie pozitívny vplyv na môj život?

Majú, aj keď nie všetky rovnako. Vonkajšie zmeny sa dejú rýchlo a sú zjavné, tie vnútorné prichádzajú postupne a nebadane. Pracujem z domu, kde trávim väčšinu času. To mi prináša viac ticha a sústredenosti, pravidelnosť a pokoj. Jasnejšie vnímam podnety z vnútorného sveta a viac rozumiem sama sebe. Na pokojnej hladine je každý obraz zreteľnejší.

Vonkajšie obmedzenia náboženského života mi nijako nebránia očistiť a prehĺbiť vnútorný život s Bohom, skôr naopak. Prijímať na ruku je dôstojné a krásne. Je to vzácna chvíľa, keď sa môžem dotknúť Pánovho tela a žasnúť nad jeho pokorou a mocou – ako vstupuje do môjho života. Pomáha mi to chcieť, aby som sa aj ľuďí dotýkala s väčšou úctou a láskou.

Už nemôžem byť osobne na sv. omši, ale viac si uvedomujem, že Boh je stále so mnou, všade. Keď išli Židia do babylonského zajatia, Boh neostal v zničenom Jeruzalemskom chráme, ale išiel do zajatia spolu s nimi a tam sa im prihováral cez prorokov. Keď nemôžem prijímať Pána v Eucharistii, môžem ho stretnúť v Božom slove, v Biblii. Tá je ako „prenosný svätostánok“, lebo Boh je vo svojom slove naozaj prítomný.

Nemôžem ísť na adoráciu, ale môžem Boha o to viac objavovať a obdivovať v každom človeku, aj v sebe. Už to nie je jeden deň v týždni, jedna hodina, ale spôsob života, ktorý pomaly všetko premieňa a spája.

Zatvorené obchody mi ukázali, ako málo stačí k spokojnému životu. To najdôležitejšie sa kúpiť nedá a to ostatné počká.

2. Čo je pre mňa silným povzbudením v týchto ťažkých časoch? Vedomie, že Boh je s nami a neopúšťa nás – ako hovorí Sväté písmo. Nijaká situácia nás nemôže od neho odlúčiť. Bez ohľadu na to, či žijeme, alebo umierame, stále je pri nás. Veľá sila mi preto dáva všetko to, v čom vidím dobro a krásu, nádej, alebo v čom nachádzam hodnotu a zmysel. Vzťahy s blízkymi ľuďmi aj práca. Pozorovať život v prírode, ako sa tlačí každou škárou von, alebo

aj v sebe, ako ustavične dýcham bez vlastného pričinenia. Život má obrovskú silu. Keď vidím, ako statočne niekto znáša utrpenie, aj to mi dáva silu – a pohľad na križ má potom ešte väčší zmysel. Ťažké časy nás nútia vydolovať zo seba to najlepšie a objaviť, že aj keď sme slabí, kdesi na dne v nás je nesmierna Božia sila.

P. Jaroslav M. Cár OFMConv.

1. Myslím, že napriek všetkým negatívnym názorom, ktoré prevládajú, možno vidieť v tejto situácii aj niečo pozitívne. Ľudia si začínajú uvedomovať čoraz viac osobnú zodpovednosť za vieru, zvlášť v rodinách je to otázka výchovy k viere a vo viere. Aj keď to nie je vždy ľahké, rodičia v tomto období veľmi šikovne organizujú život viery v rodinách, niečo čomu sa hovorí už oddávna "domáca cirkev". V tomto duchu si myslím, že táto pandémia prináša aj niečo pozitívne. Vo všeobecnosti sa ľudia viac zamýšľajú nad svojím životom, a prehodnocujú aj

svoje hodnoty - poniektorí si začínajú uvedomovať, že sú niektoré veci bez ktorých sa vieme zaobísť a na druhej strane sú aj takí, ktorí sa po mnohých rokoch, paradoxne práve v tomto čase pandémie, vracajú k sviatostiam a vyhľadávajú kňaza (na telefón), aby sa zmierili s Bohom a začali nový život.

2. Povzbudením pre mňa je blízkosť a srdečnosť ľudí, ktorí napriek svojim stresom a ťažkostiam vedia myslieť aj na iných, a teda aj na nás bratov vo farnosti, kde pôsobím. A potom všetky tie aktivity, ktoré sme nútení robiť online formou, ukazujú, že ľudia sú hladní aj po duchovnom pokrme nielen po tom, čo sa dá kúpiť v obchode či objednať za peniažky :) a doviezť kuriérom. Prekvapili ma milo snúbenci (sú medzi nimi aj neveriaci), ktorí aj keď majú dišpenz od snúbeneckej prípravy, veľmi horlivo cez 9 stretnutí (9 týždňov) sa s naším tímom pripravujú na sviatosť manželstva. Momentálne prebieha už druhý kurz (8 párov).

Život je o vzťahoch, a teda tie vzťahy je potrebné neustále budovať, oživovať, rôznou formou - a predovšetkým náš vzťah s Bohom, ktorý nad nami bdie ako kedysi nad vyvoleným národom na púšti.

Milované sestry a bratia,

prežívame veľmi zvláštne obdobie po spoločenskej, sociálnej, pracovnej, materiálnej ale aj duchovnej stránke. Preto mi dovoľte sa Vám prihovoriť, povzbudiť, ale aj vložiť do Vás nádej bratskej spolupatričnosti a vzájomnej duchovnej pomoci pre tých najslabších a najzraniteľnejších.

Veľmi na Vás myslím a pevne verím, že dobrý Boh Vás sprevádza a bude sprevádzať vo vašom poslaní a povolanií byť svetským terciárom, v tomto zvláštnom čase osobnej školy pokory a vzájomnej lásky k bratom a sestrám, ale aj k všetkým stvoreniam. Chcel by som nám všetkým dať za príklad nášho sv. otca Františka z Assisi, ako konal on vo svojej dobe voči autoritám. Pre mňa je to príklad hodný nasledovania. Jeho škola pokory je úžasná, pripomeňme si to čítaním jeho životopisu.

Informácie, ktoré na nás doliehajú sú častokrát rôzne a niekedy sa v nich ťažko orientujeme, zoberme si za príklad sv. Františka, pre ktorého bolo slovo pápeža záväzné natolko, že ho nepotreboval potvrdzovať ani písomným dokumentom. Počúvame aj my nášho sv. Otca Františka a našich slovenských biskupov, sú pre nás autoritami? Nedajme sa pomýliť. Chcem Vás povzbudiť v duchovnej formácii, Boh vidí každú našu modlitbu, pôst, sebazapieranie a všetko použije na dobro pre všetkých. V súčasnosti vidím veľký význam v našom františkánskom pozdrave „Pokoj a dobro,“ prinášajme ho všade kde máme dosah.

Za uplynulé obdobie sme sa vo formácii venovali krásnym témam. Keďže sa teraz nemôžeme osobne stretnúť, vráťme sa k témam, ktorým sme sa venovali. Uvedomujem si, že jednotlivé bratstvá preberali témy trvalej formácie rôznym tempom, preto by som odporúčal urobiť si zhrnutie tematických celkov tak, ako išli za sebou, vybrať z jednotlivých tém najdôležitejšie myšlienky. Pomôžte si poznámkami z našich stretnutí a literatúrou, ktorá bola k témam určená, ale môžete ju doplniť aj vlastnou. Prosím, vychádzajme z regule OFS, pripomeňme si vzájomný vzťah Františka a Kláry a ich spoločný vzťah k Bohu.

Pokúsme sa pripomenúť si úžasné myšlienky sv. Františka a jeho vzťahu k najsvätejšej Eucharistii zvlášť teraz, keď môžeme (musíme) prežívať veľmi intenzívne duchovné spájanie sa s Eucharistickým Ježišom.

Vhodným doplnením duchovnej formácie môže byť aj aktuálne vyhlásený rok sv. Jozefa, myslím že môžete mať aj doma nejakú literatúru k tejto téme, alebo určite nájdete zaujímavé myšlienky na internete. Dávam do pozornosti Apoštolský list Svätého Otca Františka Patris corde a tiež dekrét o odpustkoch k vyhlásenému roku sv. Jozefa.

Prajem nám všetkým veľa duchovných zážitkov a teším sa v budúcnosti na osobné stretnutie.

Váš brat Martin Dulaj, národný formátor OFS

Konferencia biskupov Slovenska priniesla na internetovej stránke www.kbs.sk oficiálny preklad dekrétu Apoštolskej penitenciárie, ktorým pápež František udeľuje dar odpustkov pri príležitosti Roku svätého Jozefa. Preložila ho Mária Spišiaková. Osobitný rok sa slávi od 8.12.2020 do 8.12. 2021.

Dekrét

Udeľuje sa dar osobitných odpustkov pri príležitosti Roku svätého Jozefa, vyhláseného pápežom Františkom v rámci slávania 150. výročia vyhlásenia sv. Jozefa za patróna univerzálnej Cirkvi.

Dnes uplynulo 150 rokov od vydania dekrétu *Quemadmodum Deus*, ktorým blahoslavený Pius IX. vyhlásil sv. Jozefa za patróna Katolíckej cirkvi, pohnutý vážnymi a bolestnými okolnosťami, v ktorých sa nachádzala Cirkev, sužovaná nepriateľstvom ľudí.

Pápež František, s úmyslom zachovať zverenie celej Cirkvi pod mocný patronát Ježišovho ochrancu, nariadil, aby sa od dnešného dňa – na ktorý pripadá výročie vydania tohto dekrétu a zároveň sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie, nevesty najčistejšieho Jozefa – až do 8. decembra 2021 slávil osobitný Rok svätého Jozefa, počas ktorého každý veriaci môže podľa jeho vzoru posilňovať svoj život viery dôsledným plnením Božej vôle.

Všetci veriaci takto budú mať možnosť usilovať sa modlitbami a dobrými skutkami s pomocou sv. Jozefa, hlavy nebeskej Rodiny z Nazareta, získať útechu a úľavu vo vážnych ľudských a spoločenských trápeniach, ktoré dnes sužujú svet.

Úcta k ochrancovi Vykupiteľa sa v dejinách Cirkvi rozvinula až do tej miery, že po Matke Božej, jeho manželke, je jedným z najviac uctievaných svätých, a sú mu tiež zverené rôzne patronáty.

Učiteľský úrad Cirkvi naďalej odhaľuje v tejto pokladnici, ktorou je sv. Jozef, staré i nové poklady, podobne ako hospodár v Matúšovom evanjeliu, ktorý „vynáša zo svojej pokladnice veci nové i staré“ (Mt 13, 52).

Na dokonalé dosiahnutie zamýšľaného cieľa veľmi dobre poslúži dar odpustkov, ktorý prostredníctvom tohto dekrétu, vydaného v súlade s vôľou pápeža Františka, veľkodušne udeľuje v Roku sv. Jozefa Apoštolská penitenciária.

Udeľujú sa úplné odpustky za obvyklých podmienok (sviatostná spoveď, sväté prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca) veriacim, ktorí sa zrieknu akéhokoľvek hriechu a budú sa podieľať na Roku sv. Jozefa skutkami a spôsobmi stanovenými touto Apoštolskou penitenciáriou.

a) Sv. Jozef, opravdivý muž viery, nás pozýva, aby sme znovuobjavili svoj synovský vzťah k Otcovi, obnovili svoju oddanosť modlitbe a skrze počúvanie a hlboké rozlišovanie plnili Božiu vôľu. Udeľujú sa úplné odpustky tým, ktorí budú aspoň 30 minút meditovať nad modlitbou Otče náš, alebo sa zúčastnia na aspoň jednodňovej duchovnej obnove, ktorá zahŕňa meditáciu o sv. Jozefovi.

b) Evanjelium prisudzuje sv. Jozefovi prívlastok „spravodlivý človek“ (porov. Mt 1, 19): on, ktorý je strážcom „intímneho tajomstva, ktoré spočíva v hĺbke srdca a duše“,¹ uchovávateľom Božieho tajomstva a teda ideálnym patrónom vnútorného fóra, nás nabáda znovuobjaviť hodnotu ticha, rozvážnosti a vernosti v plnení vlastných povinností. Čnosť spravodlivosti exemplárne žitá sv. Jozefom, je plným stotožnením sa s Božím zákonom, ktorý je zákonom milosrdenstva, „pretože práve Božie milosrdenstvo vedie k uskutočneniu pravej spravodlivosti“.² Preto tí, ktorí po príklade sv. Jozefa vykonajú skutok telesného alebo duchovného milosrdenstva, rovnako môžu získať dar úplných odpustkov.

c) Hlavnou súčasťou povolania sv. Jozefa bolo to, že bol ochrancom Svätej rodiny z Nazareta, ženichom preblahoslavenej Panny Márie a Ježišovým otcom pred zákonom. Aby boli všetky kresťanské rodiny povzbudzované vytvárať rovnaké ovzdušie intímneho spoločenstva lásky a modlitby, aké prežívala Svätá rodina, udeľujú sa úplné odpustky tým, čo sa v rodinách alebo spoločne ako snúbenci modlievajú svätý ruženec.

d) Boží služobník Pius XII. zaviedol 1. mája 1955 sviatok sv. Jozefa, robotníka, „s úmyslom, aby všetci uznali dôstojnosť práce, a aby táto inšpirovala spoločenský život a zákony založené na rovnakom rozdelení práv a povinností“.³ Preto bude možné udeliť úplné odpustky tým, ktorí denne zveria svoju prácu pod ochranu sv. Jozefa, a každému veriacemu, ktorý bude v modlitbe prosiť o príhovor tohto robotníka z Nazareta, aby ten, kto hľadá prácu, našiel zamestnanie, a aby práca každého človeka bola dôstojnejšia.

e) Útek Svätej rodiny do Egypta „nám ukazuje, že Boh je tam, kde je človek v nebezpečenstve, kde trpí, uteká, pociťuje odmietnutie a opustenosť“.⁴ Úplné odpustky sa udeľujú veriacim, ktorí sa pomodlia Litánie k sv. Jozefovi (pre latinskú tradíciu), alebo akatist k sv. Jozefovi, celý alebo aspoň nejakú časť (pre byzantskú tradíciu), alebo nejakú inú modlitbu k sv. Jozefovi, vlastnú iným liturgickým tradíciám, modlitbu za prenasledovanú Cirkev ad intra a ad extra a za úľavu pre všetkých kresťanov, ktorí trpia akýmkoľvek prenasledovaním.

Svätá Terézia z Avily spoznala v sv. Jozefovi ochranca vo všetkých situáciách života: „Zdá sa, že iným svätým Boh udelil schopnosť pomáhať nám v tej alebo onej potrebe, pokým ja som zažívala, že slávny sv. Jozef rozšíril svoj patronát na všetky“.⁵ Nie tak dávno sv. Ján Pavol II. pripomenul, že postava sv. Jozefa sa „pre Cirkev v našej dobe znovu stáva aktuálnou v súvislosti s novým kresťanským tisícročím“.⁶

Na opätovné potvrdenie patronátu sv. Jozefa nad Cirkvou Apoštolská penitenciária okrem

už uvedených okolností udeľuje úplné odpustky aj veriacim, ktorí sa pomodlia akúkoľvek legitímne schválenú modlitbu alebo vykonajú pobožnosť ku cti sv. Jozefa napríklad „K tebe blahoslavený Jozef“, zvlášť pri príležitosti 19. marca a 1. mája, na sviatok Svätej rodiny, Ježiša, Márie a Jozefa, na nedeľu sv. Jozefa (podľa byzantského obradu), na 19. deň každého mesiaca a každú stredu, teda v deň venovaný pamiatke na tohto svätca podľa latinskej tradície.

V aktuálnej situácii ohrozenia zdravia sa dar úplných odpustkov zvlášť vzťahuje na starých, chorých, zomierajúcich a všetkých tých, čo z legitímnych dôvodov nemajú možnosť vychádzať z domova, ktorí sa v duchu zrieknu každého hriechu a s úmyslom splniť tri zvyčajné podmienky, len čo to bude možné, pomodlia sa doma alebo tam, kde sa pre prekážku zdržiavajú, pobožnosť ku cti sv. Jozefa, útechy chorých a patróna dobrej smrti, ponúknuc s dôverou Bohu svoje bolesti a strasti svojho života.

Aby sa pastoračne uľahčilo udelenie Božej milosti prostredníctvom moci kľúčov, penitenciária veľmi prosí všetkých kňazov, ktorí sú vybavení potrebnými fakultami, aby veľkodušne vysluhovali sviatosť pokánia a rozdávali chorým sväté prijímanie.

Tento dekrét platí počas Roku sv. Jozefa bez ohľadu na akékoľvek iné odlišné nariadenie.

V Ríme v sídle Apoštolskej penitenciárie 8. decembra 2020.

Kardinál Mauro Piacenza
vyšší penitenciár

Krzysztof Nykiel
regent

L. + S.
Prot. n. 866/20/I

1 PIUS XI.: Discorso in occasione della proclamazione dell'eroicità delle virtù della Serva di Dio Emilia de Vialar. In: L'Osservatore Romano, roč. LXXV, č. 67, 20. – 21. marca 1935, 1.

2 FRANTIŠEK: Generálna audiencia (3. februára 2016).

3 PIUS XII.: Discorso in occasione della Solennità di San Giuseppe artigiano (1. mája 1955). In: Discorsi e Radiomessaggi di Sua Santità Pio XII, XVII, 71–76.

4 FRANTIŠEK: Anjel Pána (29. decembra 2013).

5 TERÉZIA z AVILY: Vita, VI, 6 (tal. preklad in Ead., Tutte le opere, a cura di M. Bettetini, Milano 2018, 67).

6 JÁN PAVOL II.: apošt. exhortácia Redemptoris custos o osobe sv. Jozefa a jeho poslaní v živote

Novembrové slávnosti vo Filákovskom miestnom bratstve

Prvou slávnosťou bol sviatok sv. Alžbety Uhorskej, patrónky nášho rádu. Stretli sme sa v priestoroch františkánskeho kláštora, kde sme náš program začali sv. omšou. Hlavným celebrantom bol samozrejme náš miestny duchovný asistent páter Jakub Martaus. V rámci príhovoru nám oživil naše poznatky o tejto významnej svätici. Veľmi peknou súčasťou sv. omše boli symboly, ktoré sú charakteristické pre sv. Alžbetu – chlieb, víno a ruže. Po sv. omši sme si urobili tradičné stretnutie nášho miestneho bratstva, lebo opäť po niekoľkých týždňoch zákazu vychádzania či stretávania to nebolo možné. Stretnutie sme začali litániami k sv. Alžbete. Tiež sme nezabudli na fakt, že takto pred rokom práve v Dóme sv. Alžbety v Košiciach končila svoju púť Ikona Kráľovnej Františkánskej rodiny. A ako už býva zvykom pri slávnostiach, tak ani v našom prípade nechýbal slávnostný obed s celou filákovskou františkánskou komunitou.

O niekoľko dní neskôr, presnejšie 26. novembra, si naše bratstvo pripomínalo spomienku na svojho patróna sv. Leonarda z Porto Maurício. Opäť sme prežili požehnané chvíle spolu s naším duchovným asistentom. Tentokrát sme sa zišli na Galambe v poobedňajších hodinách. Naše stretnutie sme začali pobožnosťou Krížovej cesty, ktorej autorom je samotný svätec, nakoľko v areáli Galamby sa nachádza krížová cesta s jedinečnými vyobrazeniami jednotlivých zastavení. Samozrejme nechýbala ani sv. omša v kaplnke sv. Antona Paduánskeho v priestoroch Pustovne na Galambe. Nuž a tradične, keď sme nasýtili nášho ducha, nastal čas pre nasýtenie nášho umrznutého tela.

Lucia Spodniaková

Vďační Bohu za všetko

Média - televízia, rozhlas, internet... nám ponúkajú množstvo informácií o pandémii Covid-19.

Všetkých nás to nejakým spôsobom zasiahlo. Choroba neobišla ani naše bratstvo v Starej Lubovni. Sr. Anna Repková tušila, že nie je všetko v poriadku a hoci už má svoj vek, išla dobrovoľne na hromadné testovanie a mala pozitívny výsledok. Nasledovali štyri týždne ťažko prebiehajúcej choroby. Túžila sa vyspovedať a prijať Eucharistiu. Bola silná a neváhala zavolať na faru. Náš pán kaplán Dominik Janky žiadosť ťažko chorej sestry neodmietol a za prísnych protiepidemiologických opatrení jej vyslúžil potrebné sviatosti u nej doma. Už počas prvej vlny pandémie pán kaplán navštevoval chorých v ľubovnianskej nemocnici, aj v súčasnosti pomáha na covid oddelení.

Prichádzali ďalšie prosby o modlitby. Naša sr. Marienka Valčáková, zdravotná sestra na neurologickom oddelení, „odolávala“ covidu dva mesiace. V práci prichádza do styku s pacientmi - aj pozitívnymi na covid. Ochoreli aj jej kolegyne a bolo len otázkou času, kedy sa aj ona nakazí. Pozitívny test, obavy o rodinu, o rodičov, Hanku a Milana Dubielových, ktorí sú tiež členmi nášho bratstva OFS, aby nepreniesla na nich chorobu boli veľké, ako zdravotná sestra vie, čo má robiť. S láskou sa o ňu starala jej najmladšia dcéra Mirka, ktorá mala len slabé príznaky ochorenia. Silu modlitby a spolupatričnosti cítila každý deň.

Zvlášť nás zasiahla správa o pozitívnom covid teste br. Petra z bratislavského bratstva sv. Jozefa. Opäť boli vysielané prosby o modlitby na všetky strany...

Chcem sa poďakovať za modlitby a obety otcovi biskupovi Dávidovi Tencerovi OFMConv., Michalovi Jednorogovi OFMConv., našim duchovným asistentom, všetkým kňazom pôsobiacim, alebo pochádzajúcim z našej farnosti, sr. Lívií Markovej CJ, školským sestrám sv. Františka pôsobiacim v Lomničke, všetkým členom OFS...

V myslí mi znejú slová sr. Magdalény Sumilasovej OSF: „... mali by sme byť viacej na kolenách pred Eucharistiou...“

Na Vzkriesenie sa môžeme pripraviť iba dobre prežitým pôstom, pokáním, dôkladným spytovaním svedomia – pozrieť sa do hĺbky svojho srdca, odpustiť, zahodiť hnev, pracovať na čnostiach,...

Sv. František dva roky pred svojou smrťou povedal bratom: „Začnime dnes, bratia, robiť dobre, pretože zatiaľ sme nič neurobili.“

Sr. Mária Hudáková

Pán kaplán Dominik Janky

ONLINE FORMAČNÉ STRETNUTIA

V sobotu 6. februára 2021 som sa zúčastnila medzinárodného virtuálneho stretnutia po prvýkrát. Informáciu a pozvanie som dostala od dvoch sestier OFS, ktoré pôsobia v Národnom bratstve OFS v USA, s ktorými som sa spoznala na poslednej Generálnej kapitule v Ríme. S jednou z nich, sr. Mary Frances Charsky, som dodnes v kontakte, nakoľko jej predkovia pochádzajú zo Slovenska. Z času na čas si napíšeme a v rámci odpovede na môj posledný e-mail mi napísala o plánovanej formačnej prednáške. Konkrétne sr. Mary Stronach OFS mala prednášku v rámci formácie pre bratov a sestry OFS vo Svätej Zemi. Táto skupina svetských františkánov mala už šieste stretnutie v poradí, keď som sa medzi nimi „zjavila“ nečakane ja - terciárka zo Strednej Európy.

Témou prvej prednášky bola Regula a konkrétne jej pápežské schválenie, List Generálnych ministrov k vydaniu Reguly, Predhovor a potom aj prvý bod Reguly. Taktiež sme si čítali aj 1.článok Generálnych konštitúcií OFS a práve tu ma zaujala hneď prvá veta, ktorú som vlastne napísala aj do vzájomného online chatu, kde sme stále priebežne mohli písať otázky, postrehy ... A tie slová prvej vety znejú: „Všetci veriaci sú povolaní ku svätosti ...“ (GK OFS čl.1.1) to je niečo veľkolepé, keď si to nazaj uvedomíme.

Druhá prednáška, ktorá bola 20.februára 2021 už mala pôstny charakter. Najprv sme sa pomodlili 3 desiatky sedembolestného ruženca. Lektorka pred každým desiatkom určila, kto bude čítať zamyslenie, kto sa bude čo modliť. Rýchlo som si pre istotu našla na webe základné modlitby v angličtine keby náhodou. Našťastie som potom čítala len zamyslenie.

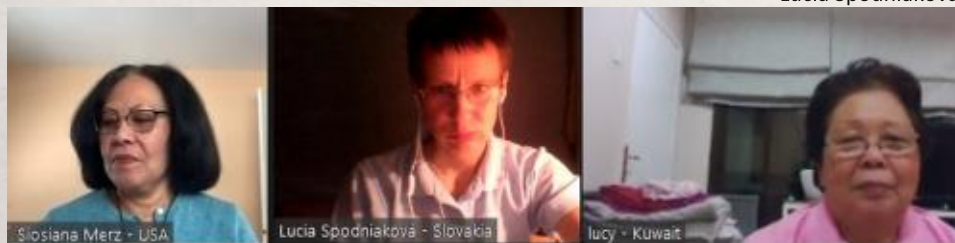
Po týchto desiatkoch sme si vypočuli krátky príhovor jedného brata františkána o pôste, jeho význam, prežívaní, predsavzatiach... Následne sme boli náhodne rozdelení do skupín. V rámci skupiny sme si zvolili hovorca, ktorého úlohou bolo zhrnúť postrehy celej skupiny. Na diskusiu v skupinách sme dostali časový limit 5 minút.

Hovorili sme o tom, čo bolo pre nás nové, alebo čo nás oslovilo. V rámci zhrnutia pracovných skupín o pôste odznali napr. tieto myšlienky:

- pôst nie je o strácaní telesnej hmotnosti ale o strácaní seba
- zmena/obrátenie na dennom základe
- príležitosť na budovanie nášho vzťahu s Bohom
- kráčať v šľapajach Krista na Golgotu a potom s ním sláviť aj víťazstvo
- pôst je obdobie uzdravovania a našej nápravy
- prechádzať od materialistického života k duchovnému životu
- nesústrediť sa na samotné postenia ale na ovocie nášho pôstu
- dávať sám seba, aby potom naša prázdnota mohla byť naplnená Duchom Pána
- pôst vnímať ako nové šaty – po očistení nášho ducha, našich postojov, myšlienok

Online stretnutia sú pre mňa veľmi prínosné najmä po duchovnej stránke, ale v neposlednom rade aj kvôli jazykovým schopnostiam. Dúfam, že sa ich budem môcť i naďalej zúčastňovať.

Lucia Spodniaková

NÁVRAT MÁRNOTRATNÉHO MUŽA...

... istá žena mala takú obyčajnú rodinu - muža a dvoch synov. Ako roky plynuli, pekné chvíle sa striedali s menej peknými..., až jedného roku - týždeň pred Vianocami dostala k okrúhlemu jubileu päťdesiatky zvláštny "dar" - poštarka jej totiž doručila "pozávanku" na rozvod manželstva...

Manžel si však ešte pred rozvodom stihol štedro oddeliť majetok, vyprázdniť vkladnú knižku spoločnú a aj knižky so sporením pre synov a odsťahovať sa do sveta, kde si žil "na veľkej nohe" a dopriaval si všetkého nad mieru, zatiaľ čo žena, ktorú onedlho na to, pri znižovaní stavov zamestnancov v závode, v ktorom pracovala, prepustili z práce, začala so synmi "trieť biedu". Keďže synovia boli ešte školopovinní a matke pomôcť nemohli, takmer prišli o byt, ktorý nemali z čoho platiť. Vďaka pomoci dobrých ľudí sa žena postupne postavila na vlastné nohy. Z mála, ktoré prechádzalo jej peňaženkou, vyrovnala dlhy, postarala sa o rodinu a zaopatřila deti, mladšieho oženila, pribudlo vnúčatko... V byte ostali so starším synom, kde si žili skromne, ale život bohatý, pretože stredobodom ich životov je PÁN...

Prešlo 15 rokov... Posledného pol roka je žena so svojím synom ťažko skúšaná - v nemocniciach sa striedajú raz ona - raz on a posledné dva mesiace trávajú kvôli zdravotnému stavu iba doma - spoločne. V deň, lepšie povedané - večer jej šesťdesiatpäťky (týždeň pred Vianocami), zaklopal niekto na dvere... Keď sa dvere roztvorili, za nimi stál manžel, ktorého kolega priviezol z nemocnice po ťažkej operácii srdca..., vo svete všetko prehýril s „neviesťkami“, prišiel o rodinu, o byt, o zdravie, o kopy priateľov a pri tejto diagnóze už zrejme aj o prácu... Pred 15 rokmi odchádzal práve odtiaľto ako kráľ a teraz tu stojí a vracia sa poľutovaniahodný, zničený..., darčekovo previazaný do obväzov...

Návrat márnوترatného muža sa v Písme nikde nespomína, lebo práve tam zvykla žena hľadať odpovede na ťažké situácie, tak čo si myslíte, čo asi urobila? Alebo opýtam sa takto a odpovedzte si po pravde a podľa svedomia - čo by ste urobili Vy?

("iná" Mária)

P. S.

... náš Boh je Bohom prekvapení a Božia blízkosť má veľa podôb. Ide len o to, kde všade ju vieme a sme ochotní vidieť a ako k nej pristupujeme. Všetci dostávame príležitosť rásť - otvárať sa pre Božie TY a odovzdať mu celé svoje JA...

V tomto "príbahu" vidím veľké Božie navštívenie - za tými dverami stál Pán...

Áno, prijala som toho, kto mi zaklopal na dvere, pretože v ňom som uvidela Toho, na Koho obraz je stvorený... a aj keď my niekedy už nevládzeme milovať, Božia láska v nás vládze..

MziTa SchmidTova, OFS

Podľa schváleného programu stretnutí národnej rady OFS na rok 2021, sa v sobotu 27. februára 2021 konalo online rokovanie NR OFS.

Rokovania sa zúčastnili Jozef Gazdík, Milan Suchanovský, Martin Dulaj, Monika Olečková, Mária Hudáková, Lucia Spodniaková, Michal Šerík, Juraj Zonnenschein, Pavol Železník a národní duchovní asistenti P. Jozef Chabada OFM, P. Peter Gálik OFMConv., P. Jozef Konc OFMConv.

Národná rada sa na svojom rokovaní venovala plneniu prijatých úloh na predchádzajúcich stretnutiach NR, informáciám z MeR OFS a ďalším témam, ktoré predložili členovia NR.

Národná rada prijala nové úlohy:

1. Správu o hospodárení národného bratstva v roku 2020 predložila hospodárka NB, sr. Hudáková. K správe neboli pripomienky. Členovia NR správu o hospodárení za rok 2020 schválili.
2. Hospodárka, sr. Hudáková predložila návrh rozpočtu národného bratstva na rok 2021. K rozpočtu neboli pripomienky. Členovia NR rozpočet na rok 2021 schválili.
3. Hospodárka, sr. Hudáková predložila návrh na cenu tlače na šatky pre členov OFS, ktoré ušila sr. Alföldiová. Cena tlače 0,90 centov za kus. Vzor Tau predložil sr. Hudáková. Členovia NR schválili cenu tlače Tau na šatky.
4. Z MeR prišla výzva na finančnú pomoc pre terciárov v Chorvátsku, ktorí boli postihnutí zemetrasením. Návrh na jednorazový príspevok 300.- €. Členovia NR výšku príspevku schválili.
5. Návrh na príspevok pre kláštor v Melčiciach 200.- € a na národnom formačnom stretnutí (ak sa uskutoční) bude vyhlásená zbierka pre kláštor, lebo už rok

sestričky nemohli prijímať hostí a nemali teda príjem. Členovia NR výšku príspevku schválili.

6. Českí terciári pripravili knihu o histórii OFS od roku 1991 v Československu. Ponúkli aj nám tieto knihy, cena bude cca 5.- €, objednaných je 250 kusov. Po vydaní budú dovezené na Slovensko a podľa záujmu budú expedované miestnym bratstvám. Zodpovedná: národná rada.

7. Sr. Spodniaková informovala o povinnosti vypracovať ročnú správu pre MeR, ktorá obsahuje štatistické údaje a otázky zo života a činnosti bratstiev. Správu je potrebné predložiť MeR do 30. 4. 2021. Otázky o aktivitách boli zodpovedané na stretnutí NR, štatistiku spracúva tajomníčka NR. Zodpovedné: sr. Spodniaková a sr. Olečková.

8. NR sa zaoberala dokumentom Instrumentum Laboris „Oživovať a viesť v duchu služby“, ktorý bol 15. 1. 2021 poslaný členom NR a tiež regionálnym radám. V tomto dokumente v závere sú otázky, ku ktorým je potrebné sa vyjadriť.

Tajomníčka požiadala RR, aby na tieto otázky poslali odpovede tajomníčke NR do 10. 4. 2021. Zodpovední: NR a RR.

9. Vzhľadom k tomu, že členovia regionálnych rád Východoslovenského a Maďarského regiónu nespĺnili požiadavku poslať súhlas s vykonávaním služby v radách do slávenia volebných kapitúl, ktorých termíny boli odložené pre pandémiu, NR žiada ministrov týchto regiónov, aby súhlas členov rady poslali do 31. 3. 2021 sr. Monike Olečkovej, tajomníčke NR. Zodpovední: regionálni ministri Východoslovenského a Maďarského regiónu.

10. Na Slovensku je vyhlásené sčítanie ľudu. NR vyzýva bratov a sestry, aby sa sčítania zúčastnili a aby sa ako veriaci prihlásili ku Katolíckej cirkvi.

11. NR prerokovala povinnosť platenia členských príspevkov a úhradu za časopis Františkánska rodina. Tieto platby je potrebné poslať na účet národnej rady do 31. 8. 2021. Zodpovedné: miestne rady OFS.

12. Br. Martin Dulaj navrhol, aby sa národné formačné stretnutie (ak sa bude môcť konať), venovalo nasledujúcim témam:

- Apoštolský list Svätého Otca Františka „Patris corde“ pri príležitosti 150. výročia vyhlásenia sv. Jozefa za patróna univerzálnej Cirkvi;

- formačný príspevok MeR 1221 – 2021 800 rokov od vydania „Memoriale Propositi“ – téma „Historický rámec“.

Členovia NR súhlasia s návrhom br. Martina. Zodpovedná: Národná rada OFS.

Členovia NR si naplánovali online stretnutie, ktoré sa uskutoční 27. 3. 2021 o 19.00 hodine.

Zapísala: Monika Olečková, tajomníčka NR.

PODEĽME SA

V roku 2020 vydalo známe kresťanské vydavateľstvo ZAEX opäť veľa výborných knižných titulov. Medzi ne určite patrí KRÍŽOVÁ CESTA A KRISTOVO ZMŔTVYCHVSTANIE s pátrom Dolindom od poľskej autorky Batkiewicz-Brozek. Výnimočný a prvý komplexný životopis písaný prostredníctvom rozhovoru: SLUŽOBNÍK BOHA A ĽUDSTVA, Životopis Benedikta XVI., ktorý napísal taliansky teológ Elio Guerriero v tomto roku, vydal aj Spolok svätého Vojtecha v Trnave.

Joanna Batkiewicz-Brozek

ZAEX (2020)

KRÍŽOVÁ CESTA A KRISTOVO ZMŔTVYCHVSTANIE s pátrom Dolindom

Novéna odovzdanosti, Kto zomrie, uvidí, Ježišu, Ty sa postaraj, Ruženec odovzdanosti s pátrom Dolindom, Krížová cesta a Kristovo zmŕtvychvstanie s pátrom Dolindom. To sú tituly vydané na Slovensku, z nich posledné tri napíjala poľská autorka Batkiewicz-Brozek. Diela tohoto ťažko skúšaného a trpiaceho kňaza si rýchlo našli cestu do srdca našich čitateľov. Každá je veľkým požehnaním a posunom vo vnímaní Božích právd našej viery a príkladom života do krajnosti oddaného Bohu. Prinášajú príbeh, ale aj hlboké poznanie augustiniánskeho

kňaza, brata terciára, ktorý nám na konci svojho bolestného života zanechal 33 hrubých zväzkov. Z nich bolo vo svete vydaných iba zopár. Dolindo Ruotolo, dlhé roky prenasledovaný Cirkvou, trestaný 16. rokov zákazom slúženia sv. omše a kňazskej služby, skromný a pravý chudobný, zažívajúci intímne prežívanie s Kristom, ktorý často k nemu a s ním hovorí, je ešte aj dnes spochybňovaný a proces jeho tretej beatifikácie je opäť pozastavený. Napriek tomu Pán neustále cez neho uzdravuje mužov, ženy a deti... Jeho hrobka v kostole San Giuseppe dei Nudi v Neapole, ktorú som mala možnosť v r. 2019 navštíviť, je neustále vyhľadávaná a steny okolo nej i v kridle

kostola, sú pokryté početnými tabuľkami a odkazmi vďačných uzdravených veriacich. Kniha nás pozýva k rozjímaniu, ku Krížovej ceste očami pátra Dolinda a vovádza do Tajomstva Kristovej Veľkej Noci. Pozýva nás, aby sme sa nebáli otvoriť oči, osmeliť sa, pozrieť na kríž a počkať na odpoveď od Boha. Určite bude neštandardná...

Elio Guerriero

S predhovorom pápeža Františka
Spolok svätého Vojtecha (2020)

SLUŽOBNÍK BOHA A ĽUDSTVA

Životopis Benedikta XVI.

555 strán (okrem poznámok, bibliografie a menného registra) je zaujímavým a poučným čítaním najdôležitejších mílnikov jedného z najväčších teológov našich čias. Príbeh skromného, trpezlivého a voči svojim odporcom pokorného obhajcu, ktorý vnikal do Kristovho odkazu pre nás v dobe hlbokoj sekularizácie a veľkých afér pedofilných kňazov, aj finančných afér v samotnej pápežskej kúrii. Príbeh v ktorom nechýba bolesť, sklamanie a opustenosť. Vždy verný Kristov učeník, v túžbe po reformách, ako ich nastolil II. vatikánsky koncil, ak treba vystupuje odvážne a robí všetko, aby sa postavil na stranu pravdy a tých, ktorým sa stala krivda. Je neúnavným hľadačom spôsobov, ktoré zodpovedajú sile Ducha Svätého a sú primerané dobe a situáciám.

Veľmi skoro si zamilujeme (ak sme tak ešte neurobili) náročnú a obetavú cestu kňaza, učiteľa, biskupa, arcibiskupa, neskôr kardinála a prefekta kongregácie pre náuku viery, významného spoluautora i presadzovateľa záverov II. vatikánskeho koncilu, ktorého najväčšou túžbou bolo stráviť posledné roky života v samote, štúdiu a odovzdávaním svojich objavov ľudstvu. Poslušne sa však skláňa a s veľkým nasadením prijíma službu pápeža.

Okrem milovanej Božej Matky boli neustále s ním verní spoločníci, ako ich Benedikt XVI. nazýva, svätí Augustín a Bonaventúra - učители jeho ducha, svätý Benedikt, ktorého heslo „Nič nepostaviť pred Krista“ sa mu stávalo dôvernejším, a rovnako svätý František, úbožiačik z Assisi, ktorý prvý vytušil, že svet je odrazom stvoriteľskej Božej lásky, z ktorej pochádzame a ku ktorej kráčame...

Pripravila sr. Mária Marcela

Mesačné modlitbové úmysly 2021

Medzinárodná rada OFS nás povzbudzuje, aby sme sa v jednotlivých mesiacoch modlili na úmysly, ktoré nám predkladá. Modlitbové zábery OFS sú tu spájané s všeobecnými úmyslami Svätého Otca, aby sa tak zvýraznilo naše vzájomné spoločenstvo.

Marec 2021:

Evanjelizačný úmysel: Aby sme s obnovenou hĺbkou prežívali sviatosť zmierenia a aby sme v nej okúsili bezhraničné Božie milosrdenstvo.

OFS úmysel: Za všetky bratstvá františkánskej mládeže na celom svete
Otče náš ...

Apríl 2021:

Všeobecný úmysel: Za tých, ktorí v krajinách pod diktatúrou, autoritárskym režimom alebo s oslabenou demokraciou bojujú za základné práva, riskujúc vlastné životy.

OFS úmysel: Za národné bratstvá: Portugalsko, Malajzia a Venezuela
Otče náš ...

Máj 2021:

Evanjelizačný úmysel: Za finančníkov, aby spolupracovali s vládami na regulovaní oblasti financií a tak uchránili občanov pred nebezpečenstvami.

OFS úmysel: Za Predsedníctvo CIOFS
Otče náš...

Jún 2021:

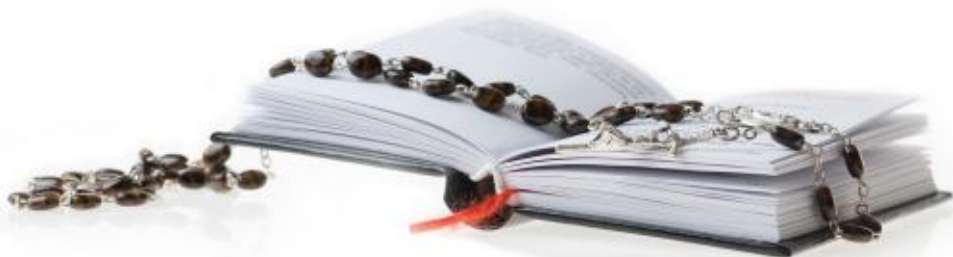
Evanjelizačný úmysel: Za mladých ľudí, ktorí sa s podporou kresťanského spoločenstva pripravujú na manželstvo: nech veľkodušne, vo vernosti a s trpezlivosťou vzrastajú v láske.

OFS úmysel: Za všetky tie bratstvá na celom svete, ktoré trpia starnutím a nedostatkom nových povolaní
Otče náš ...

preklad: Lucia Spodniaková

zdroj: www.ciofs.org

www.tkkbs.sk

Spomienka na brata Františka Reichela

V piatok 20. novembra 2020 vstúpil do nebeského domova a Otcovej náruče, plný radosného očakávania so svojim Pánom, František Reichel, národný minister SFRČ Českej republiky, vo veku 82 rokov.

Poslednú návštevu Slovenska absolvoval 27. júla 2020 spolu s bratom Stanislavom /viď obrázok/. Stretli sme sa v Žiline za účelom vyhodnotenia spolupráce medzi našimi národnými bratstvami a prerokovali program pre ďalšie obdobie.

Aj jeho zásluhou sa prehĺbili vo väčšej miere vzájomné vzťahy medzi obidvomi národnými bratstvami. Okrem národných kapitúl sme sa v hojnom počte zúčastňovali aktivít, ktoré organizovalo České národné bratstvo a bratia a sestry z Čiech poctili svojou účasťou naše podujatia.

Ďakujem Pánovi za nášho brata Františka Reichela, ktorý svojou prítomnosťou medzi nami nás obohatil svojim príkladom, skúsenosťami a vedomosťami. Pozoruhodná bola hlavne pokora a skromnosť s akou žil a rozdával do svojho okolia františkánsku spiritualitu.

Pamätajte na nášho brata v modlitbách a prosme Pána o spásu jeho duše. Nech odpocíva v pokoji.

brat Jozef Gazdík

ŽIVOTNÉ JUBILEÁ

Bratislava, bratstvo sv. Stanislava:

Damián Ján Maria Vianney Berec – 17.1.2021 – 60 rokov

Sidónia Terézia Gáborová – 10.4.2021 – 65 rokov.

Hlohovec:

Alžbeta Emília Ondrisková 17.1.2021 – 101 rokov,

Klára Elena Ficeková – 12. 3.2021 – 60 rokov.

Košice:

Marián Konstantinovič – 25.1.2021 – 60 rokov,

Margita Focková – 4.2.2021 – 80 rokov.

Kysucký Lieskovec:

Otília Ondreášová – 15.1.2021 – 75 rokov,

Veronika Viera Masaryková – 18.2.2021 – 75 rokov.

Krásno nad Kysucou:

Terézia Mária Poláková – 28.1.2021 – 65 rokov,

Benedikta Helena Gáborová – 10.3.2021 – 65 rokov,

Veronika Viera Vaňovcová – 25.3.2021 – 70 rokov,

Helena Potočárová – 12.4.2021 – 70 rokov,

Mária Pagáčová – 15.4.2021 – 70 rokov.

Michalovce:

Anežka Anna Hozová – 1.4.2021 – 70 rokov.

Žilina:

Františka Jana Bistárová – 10.4.2021 – 60 rokov,

Jozef Gazdík – 17.4.2021 – 65 rokov.

VÝROČIE PROFESIE:

Bratislava bratstvo sv. Stanislava:

Anna Mária Horváthová – 9.2.2021 – 40. výročie,

Mária Júlia Bendlová – 9.2.2021 – 30. výročie,

Mária Terézia Kormutová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Lucia Agáta Hidveghyová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Mária Klára Majcherová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Darina Dominika Michalčíková – 11.4.2021 – 30. výročie,

Eva Anežka Remšíková – 11.4.2021 – 30. výročie,

Jarmila Angela Matejovová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Alžbeta Františka Kováčová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Júlia Mária Lučaničová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Mária Anežka Poláčková Turancová – 11.4.2021 – 30. výročie,

Jaromír Miloš František Turanec – 11.4.2021 – 30. výročie,

Maruška Lucia Otradovcová Winkler – 11.4.2021 – 30. výročie,

Marcela Anežka Hradská – 11.4.2021 – 30. výročie.

Fil'akovo:

Alžbeta Katarína Kováčová – 8.3.2021 – 10. výročie.

Hlohovec:

Veronika Mária Frýdecká - 17.3.2021 - 20. výročie,

Klára Mária Miljkovičová - 17.3.2021 - 20. výročie.

Lučenec:

Ríta Emília Snohová – 1.3.2021 – 20. výročie,

Mária Vasileva – 1.3.2021 – 20. výročie,

Anton Jozef Pavílek – 8.3.2021 – 10. výročie.

Nová Dubnica:

Alžbeta Anastázia Koutenská – 19.1.2021 – 30. výročie,

Štefan Alojz Šimor – 19.1.2021 – 30. výročie,

Katarína Božena Šimorová – 19.1.2021 – 30. výročie,

Anežka Anna Tomanová, 26.1.2021 – 25. výročie,

František Ladislav Trúska – 26.1.2021 – 25. výročie.

Ošadnica:

Klára Gabriela Liptáková – 27.3.2021 – 45 rokov,

Mária Kučáková – 7.4.2021 – 60 rokov.

Považská Bystrica:

Anežka Agnesa Ogurčáková – 25. výročie,

Veronika Lidmila Kubíková – 24.11.2021 – 10. výročie.

Žarnovica:

Anton Roland Hanus – 9.9.2021 – 20. výročie.

Žilina:

Monika Jozefa Pekárová – 65. výročie,

Anna Júlia Michulková – 20. výročie,

Terézia Mičechová – 9.12.2021 – 15. výročie,

Jozef Poláček – 18.3.2021 – 5. výročie.

VZNIK BRATSTVA

Bratstvo sv. Archanjela Michala, Pohronská Polhora – 30. výročie.

Bratstvo sv. Pátra Pia, Považská Bystrica – 14.2.2021 – 15. výročie.

ODIŠLI K PÁNOVI

Bratislava, bratstvo sv. Stanislava:

Mária Anna Kapinajová – 31.10.2020 – vo veku 89 rokov.

Detva:

Anežka Anna Segečová – 9.2.2021 - vo veku nedožitých 72 rokov.

Hlohovec:

Alžbeta Pavla Brnová – 26.11.2020 – vo veku 88 rokov.

Košice:

Žofia Šprinzová – 5.12.2020 – vo veku 80 rokov.

Michalovce:

Terézia Anna Mokroluská – 21.12.2020 vo veku 72 rokov.

Pohronská Polhora

Terezka Rozália Jarganová – 20.1.2021 - vo veku 90 rokov,

Mária Irena Vlčková – 22.1.2021 – vo veku 96 rokov.

Žilina

Cecília Anna Cinková – 4.2.2021 – vo veku nedožitých 91 rokov.

**Ordo
Franciscanus
Saecularis**

**XVI. GENERÁLNÁ KAPITULA
A VII. VOLEBNÁ KAPITULA**

13. - 21. november 2021

„Oživovať a viesť v duchu služby“